

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-221)

Jun (1) / 2016

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	8
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	16
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	26
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	36

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 41)

14. யத் தத் புராணமாகாசம் ஸர்வஸ்மாத் பரமம் த்ருவம்
யத் பதம் ப்ராப்ய தத்த்வா முச்யந்தே ஸர்வபந்தறை:

பொருள் - புராதானமான அந்த உயர்ந்த ஆகாசம் (பரமபதம்) என்பது அனைத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்ததும், நித்யமானதும் ஆகும். மேலே கூறப்பட்ட தத்துவங்களை அறிந்து அங்கு செல்லக் கூடியவர்கள், தங்களுடைய அனைத்து பந்தங்களையும் விடுகிறார்கள்.

15. ஸூர்ய கோடி ப்ரதீகாசா: பூர்ணேந்த்வயுத ஸந்நிபா:
யஸ்மிந் பதே விராஜந்தே முக்தா: ஸம்ஸார பந்தறை:

பொருள் - இவ்விதம் அங்கு சென்று தங்களுடைய அங்குமிங்கும் உழன்றபடி உள்ள நிலையை விட்டவர்கள், கோடி சூரியன்களுடையதும், அதே அளவு பூர்ண சந்திரன்களுடையதும் ஆகிய ப்ரகாசத்தைப் பெறுகிறார்கள். தங்களுடைய ஸம்ஸார பந்தத்தைக் கைவிட்ட அவர்கள், இவ்விதம் ஆகிறார்கள்.

16. இந்த்ரிய யச்சித்ர விதுரா த்யோதமாநாச்ச ஸர்வத:
அநிஷ்யந்தா அநாஹாரா: ஷாட் குண்ய தநவோ அமலா:

பொருள் - தங்களுடைய இந்த்ரியங்களின் பிடியில் இருந்து விடுபட்ட அவர்கள் தேஜஸ்ஸால் சூழப்பட்டுள்ளனர். எதனையும் வெளியேற்றாமலும், எதனையும்

உண்ணாமலும் உள்ளனர். அவர்களுடைய சரீரமானது ஆறு தெய்வீக குணங்களால் ஆனதாக, பரிசுத்தமாக உள்ளது.

17. ஏகாந்தினோ மாஹாபாகா யத்ர பச்யந்தி நௌ ஸதா
க்ஷயித்வாதிகாராந் ஸ்வாந் சச்வத்காலேந பூயஸா

பொருள் – நாராயணனை மட்டுமே வழிபட்டபடி உள்ள அவர்கள், இந்த இடத்தில் எப்போதும் எங்கள் இருவரையும் பார்த்துக் கொண்டு, தாங்கள் செய்த ப்ரபத்திக்கான பலன்களை அனுபவித்தபடி உள்ளனர்.

18. வேதஸோ யத்ர மோதந்தே சங்கரா: ஸ புரந்தரா:
ஸூரியோ நித்ய ஸம்ஸித்தா: ஸர்வதா ஸர்வ தர்சிந:
19. வைஷ்ணவம் பரமம் ரூபம் ஸாக்ஷாத் குர்வந்தி யத்ர தே
அஷ்டாக்ஷரைக ஸக்தாநாம் த்விஷ்ட்கார்ண ரதாத்மநாம்
20. ஷடக்ஷர ப்ரஸக்தாநாம் ப்ரணவாஸக்த சேதஸாம்
ஜிதந்தா ஸக்த சித்தாநாம் தாரிகா நிரதாத்மநாம்
21. அநுதாரா ப்ரஸக்தாநாம் யத் பதம் விமலாத்மநாம்
அநந்த விஹுகேசாந விஷ்வக்ஸேநாதயோ அமலா:
22. மதாஜ்ஞா காரினோ யத்ர மோதந்தே ஸகலேச்வரா:
தத்ர திவ்ய வபு: ஸ்ரீமாந் தேவதேவோ ஜநார்த்தந:
23. அநந்த போக பர்யங்கே நிஷண்ண: ஸுஸுகோஜ்ஜ்வலே
விஜ்ஞாநைச்வர்ய வீர்யஸ்தை: சக்தி தேஜோ பலோல்பணை:
24. ஆயுதைர் பூஷணைர் திவ்யைர் அத்புதை: ஸமலங்க்ருத:
பஞ்சாத்மநா ஸுபர்ணேந பக்ஷிராஜேந ஸேவித:
25. ஸாரூப்யமேயுஷா ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீவத்ஸ க்ருத லக்ஷ்மணா
ஸேநாந்யா ஸேவித: ஸம்யக் விஷ்வக்ஸேநேந தீப்யதா

பொருள் – அங்கு நான்முகன், சங்கரன், புரந்தரர்கள் (இந்த்ரன்கள் - ஒவ்வொரு கல்பத்திலும் இந்த்ரன் மாறுபாடுவதால், இதுவரை இருந்த இந்த்ரன்கள், இப்போது உள்ள இந்த்ரன்), தேவர்கள், எப்போதும் ஸித்தி பெற்ற ரிஷிகள் என்று பலரும்

எப்போதும் உயர்ந்த விஷ்ணுவின் ரூபத்தைத் தரிசித்தபடி உள்ளனர். மேலும் அங்கு எட்டு எழுத்து கொண்ட மந்திரம் (ஓம் நமோ நாராயணாய), பன்னிரண்டு எழுத்து கொண்ட மந்திரம் (ஓம் நமோ பகவதே வாஸுதேவாய), ஆறு எழுத்து கொண்ட மந்திரம் (ஓம் நமோ விஷ்ணு), ப்ரணவ மந்திரம், ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் ஆகியவற்றை உச்சரித்து த்யானித்தபடி பலர் உள்ளனர். மேலும் அங்கு ஆதிசேஷன், பறவைகளின் அரசனாகிய கருடன், விஷ்வக்ஸேநர் போன்ற பலரும் என்னுடைய கட்டளைகளுக்காகக் காத்து நிற்கிறார்கள். அங்குதான் மகாலக்ஷ்மியாகிய என்னைக் கொண்டவரும், தேவர்கள் அனைவருக்கும் தேவனும் ஆகிய ஜநார்த்தனன் எல்லையற்ற தேஜஸ்ஸும் ஆனந்தமும் கொண்ட ஆதிசேஷன் என்னும் மெத்தையில் சயனித்துள்ளான். அவன் ஞானம், ஐச்வர்யம், வீர்யம் சக்தி, தேஜஸ், பலம் ஆகியவை நிறைந்தவனாகவும், திவ்யமான ஆயுத ஆபரணங்களைக் கொண்டவனாகவும் அற்புதமாக அலங்கரிப்பட்டுள்ளான். அவன் பறவைகளுடைய அரசனும், பஞ்சோபநிஷத் மந்திரங்களைக் குறிப்பவனும், பொன் நிறமான சிறகுகள் கொண்டவனும் ஆகிய கருடனாலும், ஸ்ரீவத்ஸம் என்னும் மறு உட்பட அனைத்து அடையாளங்களையும் நாராயணன் போன்றே கொண்ட விஷ்வக்ஸேனராலும் தொண்டு செய்யப்படுகிறான்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
 ... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 221)

அச்வபதி அந்த ஆறு மஹரிஷிகளையும் அவர்களுடைய மரியாதைக்கு ஏற்ப தனித்தனியாக நன்றாக உபசரித்தான். பின்னர் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-11-5) - நமே ஸ்தேந: - எனது நாட்டில் திருடர்கள் யாரும் இல்லை - என்று தொடங்கி, சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-11-5) - யக்ஷயமானோ ஹ வை பவந்தோ அஹம் அஸ்மி - போற்றத்தக்கவர்களே! நான் இப்போது யாகம் செய்கிறேன் - என்று கூறினான்; இப்படியாக அவர்கள் தன்னிடமிருந்து பொருள்களைப் பெற்றக் கொள்ள தான் தகுதியானவன் என்றும், தான் வாக்கு மாறாமல் உள்ளவன் என்றும் உணர்த்தினான். இதன் மூலம், ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவனாக ஒருவன் இருந்தால் கூட, அவனால் நேர்வழியில் சேர்க்கப்படாத பொருளையோ அல்லது கர்மங்களை இயற்றாதவன் அளிக்கின்ற பொருளையோ பெறுதல் கூடாது என்று அவர்களுக்கு உணர்த்தினான். தொடர்ந்து அவர்களிடம் அவன், சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-11-5) - யாவதேகைகாத்மா ருத்விஜே தநம் தாஸ்யாமி தாவத் பகவத்ப்போ தாஸ்யாமி வஸந்து பகவந்த: - உயர்ந்தவர்களே! ஒவ்வொரு ருத்விக்குக்கும் நான் அளிக்கும் பொருளின் அளவு உங்களுக்கும் அளிக்கிறேன். ஆகவே இங்கேயே நீங்கள் தங்கவேண்டும் - என்றான்.

அப்போது மோக்ஷத்தில் விருப்பம் கொண்டவர்களும், வைச்வாநர ரூபமாக ஆத்ம உபாஸனம் செய்வதை அறிய விரும்பியவர்களும் ஆகிய அவர்கள், சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-11-1) - கோ ந ஆத்மா கிம் ப்ரஹ்ம - எங்கள் ஆத்மா எது? ப்ரஹ்மம் எது? - என்று முன்பு தங்களிடம் எழும்பிய கேள்வியை அவனிடம் கேட்டனர்.

இதன் மூலம் வைச்வாநரன் என்று கூறப்படும் ஆத்மாவானது பரமாத்மா என்றும், அனைத்து ஜீவாத்மாக்களுக்கும் ஆத்மாவாக உள்ள ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்து அறியும்

ஆர்வம் கொண்டவர்களால் இந்தக் கேள்வி கேட்கப்படும் என்றும், இதனை வைச்வாநராத்மா குறித்து நன்கு அறிந்தவர்களிடம் அறியலாம் என்றும் தேறுகிறது. மேலும் இங்குள்ள சாந்தோக்கிய உபநிஷத் பகுதியின் தொடக்கத்தில் “ஆத்மா, ப்ரஹ்மம்” என்ற பதங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன. பின்னர் உள்ள இடங்களில் “ஆத்மா, வைச்வாநரன்” என்றே உள்ளன. ஆக இதன் மூலம், “வைச்வாநரன்” என்ற பதமானது, “ப்ரஹ்மம்” என்ற பதத்திற்குப் பதிலாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது என்பதை உணரலாம்; ஆக இந்தப் பதம் உயர்ந்த ப்ரஹ்மத்தையே குறிக்கும் என்றாகிறது.

மேலும் கீழே உள்ள வரிகளில் வைச்வாநராத்மா குறித்து அறிவதன் மூலம் ஏற்படும் பயன்கள் குறித்து உரைப்பதன் மூலம், அந்தப் பதம் ப்ரஹ்மத்தையே குறிக்கும் என்று உணரலாம்:

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-18-1) - ஸ ஸர்வேஷு லோகேஷு ஸர்வவேஷு பூதேஷு ஸர்வேஷ்வாத்மஸ்வந்நமத்தி - (பரமாத்மாவாகிய அவன்) அனைத்து அன்னங்களையும், அனைத்து லோகங்களிலும், அனைத்து பிராணிகளிலும் அனைத்து ஆத்மாக்களிலும் உண்கிறான்.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-24-3) - தத்யதேஷீகாத் லபக்நௌ ப்ரோதம் ப்ரதூயேத ஏவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூயந்தே - தர்ப்பையில் உள்ள ஈர்க்குச்சி பிரிக்கப்பட்டு அக்னியில் இடும்போது எவ்விதம் எரிகிறதோ அது போன்றே அந்த யஜ்ஞம் இயற்றும் எஜமானனின் பாபங்களும் எரிந்துவிடுகின்றன.

மேலும் ஒரு காரணத்தாலும் வைச்வாநரன் என்று கூறப்படுபவன் பரமாத்மாவே ஆவான் (இந்தக் காரணம் அடுத்த சூத்திரத்தில் கூறப்படுகிறது).

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 221)

த்வயத்தில் “ஸ்ரீமத்” என்பதுடன் “நாராயண” என்பதும் உள்ளதன்
பலன்

மூலம் - “ஸ்ரீதர: ஸ்ரீகர: ச்ரேய: ஸ்ரீமாந் லோகத்ரயாச்ரய:” இத்யாதிகளிலே பகவந்நாமமாகப் ப்ரஸித்தமான ஸ்ரீமச்சப்தமே அமையாதோ என்னில், பூர்வகண்டத்தில் உபாயபாவத்துக்கு உறுப்பான குணவிசேஷா நுஸந்தா நார்த்தமாகவும் உத்தரகண்டத்தில் ஸர்வவிசிஷ்டனான சேஷி ப்ராப்யனாயத் தோற்றுகைக்காகவும் நாராயண சப்தம் அபேக்ஷிதமாகையால், இங்கு ஸ்ரீமச்சப்தம் விசேஷணம்.

விளக்கம் - ஸ்ரீவிஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமம் (617-620) - ஸ்ரீதர: ஸ்ரீகர: ச்ரேய:ஸ்ரீமாந் லோகத்ரயாச்ரய: - மஹாலக்ஷ்மியைத் தரிப்பவன், அனைத்து அவதாரங்களிலும் தனக்கு ஏற்றவிதமாக அவளைக் கொள்பவன், அனைத்து பலனுக்காகவும் அடையப்படுபவளான பெரியபிராட்டியைப் பிரியாதவன், மூன்று உலகங்களாலும் அண்டப்படுபவன் - போன்றவற்றில், “ஸ்ரீமாந்” என்னும் பதமே நாராயணனைக் குறிக்கும்போது, தனியாக “நாராயண” என்று கூறவேண்டுமோ? விடை அளிப்போம். த்வயத்தின் முற்பகுதியானது உபாயத்தைக் கூறுவதால், ஸர்வேச்வரன் உபாயமாவதற்குத் தேவையான சில சிறப்பான குணங்களைச் சேதநன் எண்ணியபடி இருத்தல் வேண்டும்; அப்படிப்பட்ட குணங்களைக் கூறுவதால் அங்கு “நாராயண” என்பது அவசியமாகிறது; அப்போது “ஸ்ரீமாந்” என்பது “பெரியபிராட்டியுடன் எப்போதும் உள்ளவன்” என்னும் சிறப்பான குணத்தை மட்டுமே கூறுவதாகவும், திருநாமத்தைக் கூறுவதாக அமையவில்லை

என்றும் கொள்ளவேண்டும். த்வயத்தின் இரண்டாவது வரியில், “அவன் அனைத்து குணங்களுடன் கூடிய எஜமானன்” என்று எண்ணப்படவேண்டும் என்பதால், “நாராயண” என்னும் பதம் அவசியமாகிறது; ஆக இங்கும் “ஸ்ரீமத்” என்னும் பதம் அந்த எஜமானத்தன்மையை உணர்த்தும் விசேஷணமாக உள்ளது.

த்வயத்தின் முதல் வரியில் உள்ள “நாராயண” என்னும் பதம் மூலம் உணர்த்தப்படும் முக்கிய குணங்கள், அவற்றின் விளக்கம், பயன்கள்

மூலம் - இங்குற்ற நாராயண சப்தத்துக்கு மூலமந்த்ராதிகாரத்தில் வ்யுத்தபத்திகளாலே சொன்ன அர்த்தங்களெல்லாம் விவக்ஷிதங்களாகிலும், பூர்வகண்டத்தில் நாராயண சப்தத்துக்கு சரண்யதையிலே நோக்கானபடியாலே “நிகரில் புகழாய்” இத்யாதிகளிலே ஸங்க்ருஹீதங்களான வாத்ஸல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌசீல்ய ஸௌலப்ய ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வசக்தித்வ ஸத்யஸங்கல்பத்வ பரமகாருணிகத்வ க்ருதஜ்ஞத்வ ஸ்திரத்வ பரிபூர்ணத்வ பரமோதாரத்வாதிகள் இங்கு அநுஸந்தேயங்களில் ப்ரதாநதமங்கள்.

விளக்கம் - த்வய மந்த்ரத்தில் உள்ள “நாராயண” என்னும் பதத்திற்கான பொருள் அனைத்தும் திருமந்த்ரத்தில் உள்ள “நாராயண” என்னும் பதம் மூலமே கூறப்பட்டன என்றாலும், த்வயத்தில் உள்ள இந்தப் பதத்திற்கு “சரணம் அடையத்தக்கவன்” என்னும் பொருளே முதன்மையானதாகும். ஆகவே உபாயமாக இருப்பதற்குத் தேவையான குணங்களை மட்டுமே கூறுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். அவற்றில் சில மிக்ருயமான குணங்களாவன - பசு கன்றிடம் காண்பிப்பது போன்ற பரிஷு (வாத்ஸல்யம்), எஜமானத்தன்மை (ஸ்வாமித்வம்), சிறந்த தன்மை (ஸௌசீல்யம்), எளிமையாக அடையக்கூடிய தன்மை (ஸௌலப்யம்), அனைத்தும் அறிந்த தன்மை (ஸர்வஜ்ஞத்வம்), அனைத்தும் வல்ல திறமை (ஸர்வசக்தித்வம்), தடையில்லாத உறுதி (ஸத்யஸங்கல்பத்வம்), அபாரமான கருணை (பரமகாருணிகத்வம்), செய்ந்நன்றி மறவாமை (க்ருதஜ்ஞத்வம்), உறுதி (ஸ்திரத்வம்), முழுமை (பரிபூர்ணத்வம்) மற்றும் எல்லையற்ற தாராளம் (பரமோதாரத்வம்) - ஆகும். இவற்றை, திருவாய்மொழி (6-10-10) - நிகரில் புகழாய் - என்பதில் காணலாம்.

மூலம் – இவற்றில்

(1) வாத்ஸல்யமாவது - “தோஷ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேததகர்ஹிதம்” என்கிறபடியே ஆச்ரிதனுடைய அபராதத்தைப் பாராதே, அங்கீகரிக்கைக்கு ஈடான இரக்கம். இது தன் தோஷங்களைப் பார்த்து அகலாமைக்கு உறுப்பாம்.

(2) ஸ்வாமித்வமாவது - ப்ரணவாதிகளில் சிஷிதமான ஸம்பந்த விசேஷம். இது தன் பேறாக ரக்ஷிக்குமென்கிற தேற்றத்துக்கு உறுப்பாம்.

(3) ஸௌசீல்யமாவது – தான் ஸர்வாதிகளாய் வைத்துத் தண்ணியரான நிஷாத வாநர கோபாலாதிகளோடே நிரந்தர ஸம்சலேஷம் பண்ணுகை. இது “அம்மான் ஆழிப்பிரான் அவன் எவ்விடத்தான் யான் ஆர்” என்று அகலாதே, ஸாரத்ய தூத்யாதி பர்யந்தமாக அபேக்ஷிக்கும்படி விச்வஸநீயதைக்கு உறுப்பாம்.

(4) ஸௌலப்யமாவது – ஸநக ஸநந்தாதி மஹாயோகிகளுக்குங்கூட கிட்ட நிலமில்லாத தன்னை, “ஸகல மநுஜ நயன விஷயதாம் கத:” என்னும்படி பண்ணுகை. இது கிட்ட அரியனென்கிற நிஸ்ப்ருஹதை வாராமைக்கு உறுப்பாம்.

(5) ஸர்வஜ்ஞத்வமாவது – “அஜ்ஞாதம் நாஸ்தி தே கிஞ்சித்”, “யோ வித்தி யுகபத் ஸர்வம் ப்ரத்யக்ஷண ஸதா ஸ்வத:” என்கிறபடியே ஸர்வத்தையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கை. இது ஆச்ரிதர்க்குக் கொடுக்கவேண்டும் நன்மைகளிலும், கழிக்கவேண்டும் விரோதிகளிலும் இவன் அறியாதது இல்லையென்னும் அநுஸந்தானத்துக்கு உறுப்பாம்.

(6) ஸர்வசக்தித்வமாவது – அகடித கடநா ஸாமர்த்யம். இது ஸம்ஸாரிகளான நம்மை நினைத்தபோது நித்யஸூரி பரிஷத்திலே நிவேசிப்பிக்க வல்லன் என்கிற நிச்சயத்துக்கு உறுப்பாம்.

(7) ஸத்யஸங்கல்பத்வமாவது – தன் ஸங்கல்பத்துக்குத் தன்னாலும் ப்ரதிஹதி யின்றிக்கே யொழிகை. இது “அஹம் ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்கிற பாசரம் பழுதாகாது என்கிற விஸ்ரம்பதுக்கு உறுப்பாம்.

(8) பரமகாருணிகத்வமாவது – ஸ்வார்த்த நிரபேக்ஷயான பரதுக்க நிராகரணைச்சை. இது அநந்தாபராதங்களை யுடையவர்களையும், “மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம்”, “யதி வா ராவண: ஸ்வயம்” என்கிறபடியே ஒரு வ்யாஜ மாத்ரத்தாலே சுகமிக்கும் என்கிற தெளிவுக்கு உறுப்பாம்.

(9) க்ருதஜ்ஞத்வமாவது - “ந ஸ்மரத்யபகாராணாம் சதமப்யாத்மவத்தயா கதஞ்சிதுபகாரேண க்ருதேநேகேந துஷ்யதி”, “ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவ ஹ்ருதயாந் நாபஸர்ப்பதி” என்கிறபடியே அத்யல்பாநுகூல வ்யாபாரத்தையும் பரமோபகாரம் பண்ணினாற்போலே மறவாதொழிகை. இது தன் பக்கலில் ஏதேனும் ஒரு வல்லகுறி கண்டால் இனி நம்மை ஒரு காலத்திலும் கைவிடான் என்றிருக்கைக்கு உறுப்பாம்.

(10) ஸ்திரத்வமாவது - ஆச்ரித ரக்ஷணத்தில் நிலையுடமை. இது அத்யந்தாந்தரங்கர் விலக்கிலும் “ந த்யஜேயம் கதஞ்சந” என்கிறபடியே நம்மை விடான் என்று நம்புகைக்கு உறுப்பாம்.

(11) பரிபூர்ணத்வமாவது - அவாப்த ஸமஸ்த காமத்வம். இது “அண்வப்யுபஹ்ருதம் பக்தை: ப்ரேம்ணா பூர்யேவ மே பவேத்”, “பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம் யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி” இத்யாதிகளிற்படியே, பாவபந்தம் பார்க்குமத்தனையொழிய மற்றும் நாம் இடும் பிச்சையில் வரிசை பாரான் என்று வல்ல கிஞ்சித்காரத்திலே முயல்கைக்கு உறுப்பாம்.

(12) பரமோதாரத்வமாவது - உபாய லாகவமும் உபேய கௌரவமும் மாத்ராபகர்ஷமும் பாராதே, ஸர்வஸ்வதாநம் பண்ணியும் நாம் செய்தது போராது என்றிருக்கும் வதாந்யதை. இது, ததிபாண்டாதிகளைப் போலே ஹடாத்தகாரம் பண்ணியும், அநுபந்தி பர்யந்தமாகப் பரமபுருஷார்த்தத்தை அபேக்ஷிக்கைக்கு உறுப்பாம்.

இப்படி மற்றும் சரண்யதைக்கு உபயுக்தமான குணங்களையும் அவற்றினுடைய உபயோக விசேஷங்களையும் இங்கே அநுஸந்தித்துக் கொள்வது.

விளக்கம் -

(1) வாத்ஸல்யம் - இந்தக் குணமானது, இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-3) - தோஷ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேததகர்ஹிதம் - தோஷத்துடன் கூடியபடி இருந்தாலும் தோழன் போன்று வந்தவனை நான் (இராமன்) விடமாட்டேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தன்னை அண்டியவனிடம் உள்ள தோஷங்களை ஆராயாமல், அவனை ஏற்றுக்கொள்ளும்படிச் செய்யவல்லதாக ஸர்வேச்வரனிடம் உள்ள இரக்கம் ஆகும். இது, சேதநன் தன்னிடம் உள்ள தோஷங்களைக் கண்டு

ஸர்வேச்வரனை நெருங்குவதற்கு அஞ்சி விலகாமல் இருப்பதற்குப் பயன்படுவதாகும்.

(2) ஸ்வாமித்வம் - ப்ரணவம் முதலானவற்றில் அறியப்படுவதான எஜமானன் - அடிமை என்னும் தொடர்பை உணர்த்துவதாகும். “நம்மைக் காப்பாற்றுவதைத் தன்னுடைய பேறாக எண்ணி ஸர்வேச்வரன் காப்பான்” என்னும் மஹாவிச்வாஸத்திற்கு இது பயன்படுவதாகும்.

(3) ஸௌசீல்யம் - ஸர்வேச்வரனாகிய தான் அனைத்திலும் மேம்பட்டவனாக உள்ளபோதிலும், தாழ்ந்தவராகிய வேடன் (குகன்), வானரங்கள், இடையர்கள் என்று எந்தவிதமான வேறுபாடும் ஆராயாமல் கலந்து நிற்பதாகும். இது, திருவாய்மொழி (5-1-7) - அம்மான் ஆழிப்பிரான் அவன் எவ்விடத்தான் யான் ஆர் - சக்கரம் ஏந்திய அவன் இருப்பது எங்கே? நான் யார் அதனை அடைய? - என்று எண்ணி விலகாமல், பாண்டவர்கள் க்ருஷ்ணனைத் தங்களுக்காகத் தேர் ஓட்டவும், தூது செல்லவும் பணித்தது போன்று ஸர்வேச்வரனிடம் ஆழ்ந்த நம்பிக்கையுடன் விண்ணப்பிப்பதற்கு உதவும்.

(4) ஸௌலப்யம் - ஸநகர், ஸநந்தர் போன்ற மஹாயோகிகளாலும் எளிதில் அடைய இயலாத ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னை, கீதாபாஷ்யம் (முதல் ச்லோக அவதாரிகை) - ஸகல மநுஜ நயன விஷயதாம் கத: - அனைத்து மனிதர்களுடைய கண்களுக்கு இலக்காக உள்ளவன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள தன்மை. இது, “ஸர்வேச்வரன் நம்மால் அடைவதற்கு மிகவும் அரியவன்” என்ற ஆசையற்ற நிலை வராமல் இருத்தலுக்குப் பயன்படுவதாகும்.

(5) ஸர்வஜ்ஞத்வம் - இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (17-35) - அஜ்ஞாதம் நாஸ்தி தே கிஞ்சித் - (அனுமன் இராமனிடம்) மூன்று உலகங்களிலும் நீ அறியாதவை ஏதும் இல்லை - என்றும், ந்யாயதத்வம் - யோ வித்தி யுகபத் ஸர்வம் ப்ரத்யசேஷண ஸதா ஸ்வத: - எந்த ஸர்வேச்வரன் அனைத்தையும் குறித்து ஒரே நேரத்தில் நேரடியாகவே அறிகிறானோ - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்தையும் நேரடியாக அறியும் தன்மை. இது, சேதநன் தனது மனதில், “எனக்கு நன்மை எது

என்றும், விலக்கவேண்டிய தீமை எது என்றும் ஸர்வேச்வரன் அறியாதது ஏதும் இல்லை”, என்று எண்ணுவதற்குப் பயன்படும்.

(6) ஸர்வசக்தித்வம் – மற்ற யாராலும் செய்ய இயலாதவற்றையும் தான் செய்து முடிக்கவல்ல தன்மை. இது, “ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள நம்மை ஸர்வேச்வரன் நினைத்தால் சட்டென்று நிந்தஸூரிகளுக்கு ஒப்பான நிலையில் (மோக்ஷம்) புகச் செய்ய இயலும்” என்று உறுதியாக நம்புவதற்குப் பயன்படும்.

(7) ஸத்யஸங்கல்பம் – தான் ஒரு விஷயத்தை எண்ணிவிட்டால், அதனைத் தானே முயன்றாலும் தடுக்க இயலாத உறுதியான தன்மை. இது, கீதையில் (18-66) - அஹம் ஸர்வபாபேயோ மோக்ஷயிஷ்யாமி – நான் உன்னுடைய அனைத்து பாபங்களையும் விலக்கி மோக்ஷம் அளிக்கிறேன் – என்று கூறிய சொற்கள் பிசகாது என்று உறுதியாக நம்புவதற்குப் பயன்படும்.

(8) பரமகாருணிகத்வம் – தன்னுடைய பயனை எண்ணாமல், மற்றவர்களுடைய துன்பங்களைப் போக்குவதில் உள்ள விருப்பம் ஆகும். இது, எல்லையற்ற அபராதங்களை ஒருவன் செய்திருந்தாலும், இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-3) - மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் – (இராமன் கூறுவது) தோழன் போன்று வந்தவனை நான் விடமாட்டேன் – என்றும், இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-35) - யதி வா ராவண: ஸ்வயம் – (சுகீர்வனிடம் இராமன்) விபீஷணனோ அல்லது இராவணனோ, யாராக இருப்பினும் – என்றும் உரைத்து, அவர்களிடம் காணப்படும் ஒரு சிறிய நன்மையை மட்டுமே கருத்தில் கொண்டு மன்னித்து ஏற்கிறான் என்று உறுதியாக நம்புவதற்குப் பயன்படும்.

(9) க்ருதஜ்ஞத்வம் – இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (1-11) - ந ஸ்மரத்யபகாராணாம் சதமப்யாத்மவத்தயா கதஞ்சிதுபகாரேண க்ருதேநைகேந துஷ்யதி – இராமன் மிகவும் பெருந்தன்மை கொண்டவன் என்பதால், ஒருவன் நூற்றுக்கணக்கான அபராதங்கள் செய்திருந்தாலும், அவற்றை எண்ணுவதில்லை; ஏதேனும் ஒரு சிறிய நன்மை செய்திருந்தாலும் மகிழ்கிறான் – என்றும், மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (47-23) - ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவ ஹ்ருதயாந்

நாபஸர்ப்பதி - (க்ருஷ்ணன் உரைப்பது) திரௌபதி என்னை “கோவிந்தா” என்று அழைத்தது கடன் போன்று எனது மனதை விட்டு அகலாமல் உள்ளது - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப மிகவும் சிறிய அளவே நல்லதைச் செய்தாலும், அதனைத் தனக்குச் செய்த பேருதவியாக எண்ணி மறக்காமல் உள்ள தன்மை. இது, நம்மிடம் ஏதேனும் ஒரு சிறிய நன்மைக்கான அடையாளத்தைக் கண்டால் கூட, நம்மை எப்போதும் அவன் கைவிடமாட்டான் என்று உறுதியுடன் இருப்பதற்குப் பயன்படும்.

(10) ஸ்திரீரத்வம் - தனது அடியார்களைக் காப்பாற்றுவதில் எப்போதும் உறுதியுடன் இருக்கும் தன்மை. இது, ஸர்வேச்வரனுக்கு மிகவும் அந்தரங்கமாக உள்ளவர்களான பெரியபிராட்டியார் போன்றவர்கள் தடுத்தாலும், இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-3) - ந த்யஜேயம் கதஞ்சந - (இராமன் உரைப்பது) ஒருபோதும் கைவிடமாட்டேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, நம்மைக் கைவிடமாட்டான் என்று உறுதியாக நம்புவதற்குப் பயன்படும்.

(11) பரிபூர்ணத்வம் - தான் விரும்பும் அனைத்தையும் பெறவல்ல தன்மை. இது, ஸ்ரீமத்பாகவதம் (10-81-3) - அண்வய்யுபஹ்ருதம் பக்தை: ப்ரேம்ணா பூர்யேவ மே பவேத் - அடியார்கள் எனக்கு ஏதேனும் அணு அளவே கொண்டு வந்தாலும் அவர்களிடம் உள்ள ப்ரேமை காரணமாக அது எனக்கு மிகவும் பெரியதாகவே தோன்றும் - என்றும், கீதை (9-26) - பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம் யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி - இலை, புஷ்பம், பழம், நீர் என்று எதனை என்றாலும், எனக்குப் பக்தியுடன் அளித்தால் ஏற்கிறேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, நாம் அளிப்பதில் நம்முடைய ப்ரேமை வெளிப்படுவதைக் காண்கிறானே அல்லாமல், நாம் அளிக்கும் பொருளின் தரம் பார்ப்பதில்லை என்று எண்ணி நம்மால் இயன்றவற்றை அளிக்க முயலுவதற்குப் பயன்படும்.

(12) பரம உதாரத்வம் - சேதநன் கைக்கொள்கின்ற உபாயத்தின் சிறுமை, அதனால் அவன் பெறப்போகும் பலனின் மேன்மை, அந்தப் பலனைப் பெற உள்ளவனுடைய தாழ்மை போன்ற எதனையும் ஆராயாமல், “நாம் அந்த மனிதனுக்குச் செய்த நன்மைகள் போதாது” என்று எண்ணியிருக்கும் வள்ளல் தன்மை. இது,

ததிபாண்டன் என்பவன் தனக்கும் தன்னுடைய வீட்டில் க்ருஷ்ணன் ஒளிந்திருந்த பாணைக்கும் மோசஷம் வேண்டும் என்று கட்டாயப்படுத்திப் பெற்றது போன்று, சேதநன் தன்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் மோசஷம் அளிக்கவேண்டும் என்று கட்டாயப்படுத்திப் பெறுவதற்குப் பயன்படும்.

இப்படியாக ஸர்வேச்வரன் உபாயமாக ஆவதற்கு அவசியமான மற்ற குணங்களையும், அவற்றின் பயன்களையும் இங்கு எண்ணிக் கொள்ளலாம்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 41)

வ்யாக்யானம் - (வைகும் சிறப்புவிட்டுக் குற்றேவலென்னாத அநந்ய ப்ரயோஜநமாய்) “நின்புகழில் வைகும் தம் சிந்தையிலும் மற்றினிதோ நீ அவர்க்கு வைகுந்தமென் றருளும் வான்” என்று உன்னுடைய கல்யாண குணங்களிலே விச்சேதமின்றியே சொல்லுகிற சிந்தையிலுங் காட்டில் இனிதோ நீ அவர்க்கு நன்றாகச் சொல்லிக் கொடுக்கும் பரமபதமென்றும், “உலகு படைத்தித்யாதி – அமுத வெள்ளத்தானாம் சிறப்புவிட்டு ஒரு பொருட்கசைவோரசைக ... நல்வீடு பெறினும் கொள்ளவதெண்ணுமோ தெள்ளியோர் குறிப்பு” என்று பரத்வ ஸௌலப்யாதிகளால் பரிபூர்ணனான ஸர்வேச்வரனுக்கு நிரதிசய போக்யமான திருவடிகளை அநுபவிக்கையிலுண்டான அபிநிவேசத்தாலே த்ரவீபூதமாய் ஓரவவியாக்கிக் காணவொண்ணாதபடி மங்கின ஆத்மவஸ்துவிலே அந்த ஆதரமடியாகப் பிறந்த விலக்ஷணமான ஸங்க காமாத்யவஸ்தைகளையுடைய பக்தியால் விளைகிற நிரதிசய ரஸத்திலே உள்ளாகையாகிற லாபத்தை விட்டுக்ஷுத்ர புருஷார்த்தங்களுக்குக் க்லேசப்படுவார் அங்ஙனேக் க்லேசப்படுக; ச்லாக்யமான ஐச்வர்யம், அதில் விலக்ஷணமான ஆத்மாநுபவம், அவ்வளவன்றிக்கே பரமபுருஷார்த்த லக்ஷணமான மோக்ஷம், இவற்றைப் பெறுமளவானாலும் ஸாராஸார விவேகஞ்ஜரானவர்களுடைய ஹ்ருதயத்தில் அவற்றை ஸ்வீகரிக்கவும் நினைவுண்டோவென்றும், “உனது பாலே போல் சீரில் பழுத்தொழிந்தேன் மேலால் பிறப்பின்மை பெற்றடிக்கீழ்க் குற்றேவலன்று மறப்பின்மை யான் வேண்டும் மாடு” என்று உன்னுடைய ஸ்மர்யமான தசையே தொடங்கி இனிதான குணங்களிலே பழுத்தொழிந்தேன்; பின்பு ஒருகால் பிறவாமை பெற்றுத் திருவடிகளில் நித்ய கைங்கர்யம் பண்ணுகையன்று எனக்கு வேண்டுவது,

பிறந்த ஜ்ஞானத்துக்கு மறப்பில்லாமை எனக்கு வேண்டும் தனமானது - என்றும் சொல்லுகிறபடியே இவ்வநுஸந்தாந்தாலே தேசவிசேஷத்தி லநுபவத்தையு முபேசுஷிக்கும்படி தானே பரம ப்ரயோஜநமாம்படி ரஸிக்கையாலே அநந்ய ப்ரயோஜனமாய்.

விளக்கம் - (வைகும்) - பெரியதிருவந்தாதி (53) - நின்புகழில் வைகும் தம் சிந்தையிலும் மற்றினிதோ நீ அவர்க்கு வைகுந்தமென் றருளும் வான் - உனது திருக்கல்யாண குணங்களின் மீது எப்போதும் எந்தவிதமான தடையும் இன்றி உள்ளதான சிந்தனையைக் காட்டிலும் நீ அவர்களுக்கு நன்மை பயக்கும் என்று திருவுள்ளம் கருதி அளிக்கின்ற பரமபதம் இனிமையாக இருக்குமோ - என்றும், (சிறப்பு விட்டு) - திருவாசிரியம் (2) உலகு படைத்தித்யாதி - அமுத வெள்ளத்தானாம் சிறப்புவிட்டு ஒரு பொருட்கசைவோரசைக ... நல்வீடு பெறினும் கொள்ளவதெண்ணுமோ தெள்ளியோர் குறிப்பு - பரத்வம், ஸௌலப்யம் போன்ற பலவற்றாலும் பரிபூர்ணமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளை அனுபவிக்கவேண்டும் என்ற காரணத்தால் ஏற்படும் எல்லையற்ற ஆசையின் விளைவாக நீர்ப்பண்டமாக உருகி, “இதுவும் ஓர் உருவமோ” என்று காண்பவர் வியக்கும்படி மங்கிப்போன ஆத்மவஸ்துவில், அத்தகைய ஆசை காரணமாகப் பிறந்த வேறுபட்ட சிறப்பினைக் கொண்டதான சேர்க்கை, காமம் போன்ற நிலைகளை உடைய பக்தியால் விளைவதான எல்லையற்ற இன்பத்தில் நிலைத்து நிற்பது என்ற லாபத்தைக் கைவிட்டு, தாழ்ந்த சில புருஷார்த்தங்களை வேண்டி நின்று அதற்காகத் தங்களை வருத்தியபடி சிலர் இருப்பர், அவர்களைத் தள்ளுக; மிகுந்த மேன்மையான ஐச்வர்யம், அதனைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட சிறப்பினைக் கொண்டதான ஆத்ம அனுபவம், அதனைக் காட்டிலும் மிகவும் உயர்ந்த புருஷார்த்தமான மோசுஷம் போன்றவற்றை ஒருவன் பெறக்கூடியவன் என்ற நிலை வந்தாலும், நன்மை எது தீமை எது என்று பிரித்து அறியக்கூடிய அறிவாளிகளுடைய மனதில் அவற்றை ஏற்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் வருமோ - என்றும். (குற்றேவலென்னாத அநந்ய ப்ரயோஜநமாய்) - பெரியதிருவந்தாதி (58) - உனது பாலே போல் சீரில் பழுத்தொழிந்தேன் மேலால் பிறப்பின்மை பெற்றடிக்கீழ்க் குற்றேவலன்று மறப்பின்மை யான் வேண்டும் மாடு - உன்னைக் குறித்து எண்ணத் தொடங்கிய காலம் முதலாக உனது இனிமையான திருக்கல்யாண

குணங்களில் மட்டுமே நான் பழுத்து நின்றேன்; இனி நான் வேண்டுவது என்பது மீண்டும் பிறக்காமல் இருந்து, உனது திருவடிகளில் கைங்கர்யம் செய்தபடியே இருத்தல் வேண்டும் என்பது அல்ல; எனக்கு இப்போது பிறந்த உன்னைக் குறித்த ஞானம் மறக்காமல் இருத்தல் வேண்டும் என்ற செல்வத்தையே வேண்டுகிறேன் - என்றும். இவ்விதம் கூறுவது போன்று ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து இடைவிடாதுள்ள சிந்தனை காரணமாக, பரமபதத்தையும் வெறுத்துத் தள்ளும்படி, ஸர்வேச்வரனாகிய தானே மிகவும் உயர்ந்த பலனாக இனிமையாக உள்ளதால், மற்ற எந்த ஒரு பயனையும் அவர்கள் எண்ணாதபடியாக.

வ்யாக்யானம் - (வேதநோபாஸந ஸேவா த்யாநாதிகளென்று சொல்லுமது ஸாத்யஸாதந பக்தியாக சாஸ்த்ர ஸித்தம்) வேதநமென்றும், உபாஸனமென்றும், ஸேவையென்றும், த்யாநமென்றும் ஏவமாதி சப்தங்களாற் சொல்லப்படுகிற பக்தியானது “உபய பரிகர்மித ஸ்வாந்தஸ்ய” என்கிறபடியே கர்மஜ்ஞான ஸம்ஸ்க்ருதாந்த:கரணனுக்குப் பிறக்கும் தொன்றாகையாலே சேதந ஸாத்யமாய் பகவத்ப்ரஸாதநோபாயதயா தத் ப்ராப்தி ஸாதநமான பக்தியான ஸோபப்ரீம்ஹண வேதாந்த சாஸ்த்ரத்திலே சொல்லப்பட்ட தென்கை.

விளக்கம் - (வேதநோபாஸந ஸேவா த்யாநாதிகளென்று சொல்லுமது ஸாத்யஸாதந பக்தியாக சாஸ்த்ர ஸித்தம்) - வேதனம், உபாஸனம், ஸேவை, த்யானம் போன்ற பலவிதமான சொற்கள் மூலம் கூறப்படும் பக்தி என்பது, ஆத்மஸித்தி - உபய பரிகர்மித ஸ்வாந்தஸ்ய - கர்மம் மற்றும் ஞானம் ஆகிய இரண்டாலும் நிரப்பப்பட்ட அந்தகரணம் உள்ளவனுக்கு - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, கர்மம் மற்றும் ஞானம் ஆகியவை மூலம் பக்தி செய்வதற்குத் தகுதி நிறைந்த மனம் கொண்ட ஒருவனுக்குப் பிறப்பதாகும். ஆகவே சேதநர்களால் இயற்றப்படுவதாய், ஸர்வேச்வரனுடைய கருணையைப் பெறுவதற்குக் காரணமாக இருப்பதால், அவனைப் பெறுவதற்கு உபாயமான பக்தியாக, இதிகாச புராணங்களும் கூடியதான வேதாந்த சாஸ்த்ரத்தில் கூறப்பட்டது என்று கருத்து (அதாவது சாதன பக்தியின் தன்மையை இவ்விதமாகக் கூறினார்).

100. ஸ்வீக்ருத ஸித்த ஸாதநர் இத்தை ஸாத்யமாக இரக்க ப்ராப்திக்கு முன்னே ஸித்திக்கும்.

அவதாரிகை - இப்படி உபாஸநரூபமாய் (உபாயமுமாயும்) இருந்துள்ளவிது போலன்றிக்கே உபேயபூத கைங்கர்யோபகரணமாக, ப்ரபந்நர் பகவான் பக்கல் அபேக்ஷித்துப் பெறும் பக்தி விஷயத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறார் (ஸ்வீக்ருதேத்யாதியால்).

விளக்கம் - இப்படியாக உபாஸன வடிவில் உள்ள (அல்லது சாதனபக்தி) பக்தி போன்று அல்லாமல், பலனாக உள்ள கைங்கர்யம் ஏற்படுவதற்குச் சாதனமாகவும், ப்ரபந்நர்கள் ஸர்வேச்வரனிடம் வேண்டி நின்று பெற்றுக் கொள்வதும் ஆகிய ஸாத்ய பக்தியைக் கூறுகிறார் (ஸாத்ய பக்தி - மோக்ஷத்தை சாதித்துக் கொள்ள உதவும் பக்தி).

வ்யாக்யானம் - அதாவது “த்வத்பாத மூலம் சரணம் ப்ரபத்யே” என்றும், “த்வத் பாதாரவிந்த யுகளம் சரணமஹம் ப்ரபத்யே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வீகரிக்கப்பட்ட சித்த ஸாதநத்தையுடையவர்கள், இந்த பக்தியை போஜநத்துக்குக் கூறுத்துப் போலே கைங்கர்யத்துக்கு உபகரணமாகையாலே ப்ராப்யமான கைங்கர்யத்தோபாதி இதுவும் நமக்கு ப்ராப்யமென்று புத்தி பண்ணி, “பகவந் பக்திமபி ப்ரயச்ச மே” என்றும், “ஸ்தாந த்ரயோதித பரபக்தி யுக்தம் மாம் குருஷ்வ, பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்த்யேக ஸ்வபாவம் மாம் குருஷ்வ” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, பகவான் பக்கலிலே அர்த்திக்க, “இமாம் ப்ரக்ருதிம் ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம ரூபாம் விஸ்ருஜ்ய ததாநீமேவ” இத்யாதியில் சொல்லுகிறபடியே சரீர வியோகஸ மநந்தரம் பகவத் ப்ராப்தி பண்ணுவதற்கு முன்னே ஸித்திக்கு மென்கை.

விளக்கம் - (ஸ்வீக்ருத ஸித்த ஸாதநர்) - ஸ்தோத்ரரத்னம்(22) - த்வத்பாத மூலம் சரணம் ப்ரபத்யே - உன்னுடைய திருவடிகளில் சரணம் அடைகிறேன் - என்றும், சரணாகதி கத்யம் - த்வத் பாதாரவிந்த யுகளம் சரணமஹம் ப்ரபத்யே - உன்னுடைய தாமரை போன்ற திருவடிகளில் சரணம் அடைகிறேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தங்களுக்கு மோக்ஷம் என்ற பலனை சாதித்துக் கொடுக்கவல்லதைச் சாதனமாக

உள்ளவர்கள். (இத்தை) - இத்தகைய பக்தியை. (ஸாத்யமாக இரக்க) - உணவுக்குப் பசி என்பது எப்படிக் காரணமாக உள்ளதோ அது போன்று, பக்தி என்பது கைங்கர்யத்திற்குக் காரணமாக உள்ளதால் [அல்லது சாதனமாக, உபகரணமாக உள்ளதால்], அடையப்படவேண்டிய இலக்கான கைங்கர்யம் போன்று, இந்தப் பக்தியும் நம்மால் அடையப்படவேண்டிய இலக்கே ஆகும் என்று தீர்மானித்து, ஸ்தோத்ரரத்னம் (54) - பகவந் பக்திமபி ப்ரயச்ச மே - எனக்கு பக்தியை அளிக்கவேண்டும் - என்றும், சரணாகதி கத்யம் - ஸ்தாந த்ரயோதித பரபக்தி யுக்தம் மாம் குருஷ்வ - மூன்று இடங்களில் கூறப்பட்ட பரபக்தி கொண்டவனாக என்னை நீ மாற்றவேண்டும் - என்றும், சரணாகதி கத்யம் - பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்த்யேக ஸ்வபாவம் மாம் குருஷ்வ - பரபக்தி, பரஜ்ஞானம், பரமபக்தி போன்றவற்றைக் கொண்டவனாக நீ மாற்றவேண்டும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப பகவானிடம் ப்ரார்த்தித்து நிற்கையில். (ப்ராப்திக்கு முன்னே ஸித்திக்கும்) - சரணாகதி கத்யம் - இமாம் ப்ரக்ருதிம் ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம ரூபாம் விஸ்ருஜ்ய ததாநீமேவ - ஸ்தூலமாகவும், ஸூக்ஷ்மமாகவும் உள்ள இந்தச் சரீரத்தை விட்டுவிட்டு அந்த நேரத்திலேயே - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, சரீரத்தை விட்டு ஸர்வேச்வரனை அடையும் முன்பாகக் கைகூடும்.

101. இது உபயமுமன்றிக்கே அறியாக்காலத்தே ஒக்கப் பிறந்து தழுவி நின்று கட்டமே நோயாயுலர்த்தி வீழ்ந்தலப்பாய் த்யாக ஸ்வீகாரநிஷ்டா ஹாநிகளாக்கி ஸத்தா போக வருத்த யுபகரணமாவ தொன்று.

அவதாரிகை - இனி இவ்வாழ்வாருடைய பக்தி விசேஷமிருக்கும்படியை அறிவிக்கிறார் (இதுவென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - இனி நம்மாழ்வாருடைய பக்தி விசேஷம் எத்தகையது என்பதை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, கீழுக்கையான இவ்வாழ்வாருடைய பக்தி ஸ்வயத்த ஸாத்யையாய் உபாயபூதையாயிருக்கும் பக்தியும், உபாய பரிஶ்ரஹாநந்தர மபேக்ஷிக்க உபாய பலமாய் வரும் பக்தியுமாகிற நடுவிற் சொல்லுகிற விரண்டு

மன்றிக்கே, “அறியா காலத்துள்ளே யடிமைக்கணன்பு செய்வித்து” என்று “பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த:” என்கிறபடியே அறிவுக்கு லம்பாவநையில்லாத பால்யத்திலே ப்ராப்தி பலமான வடிமையிலே அதிப்ராவண்யத்தைப் பிறப்பித்தென்னும்படி திருத்துழாய்க்கு மணம் போலே ஒக்கப் பிறந்து “தழுவி நின்ற காதல்” என்று விடுவேனென்றாலும் விடவொண்ணாதபடி உடன்வந்தியாய் “கட்டமே காதல்”, “வேட்கை நோய் கூர” என்று அநுபாவ்ய விஷயத்தை யதா மநோரத மநுபவிக்கப் பெறாதபோது, போஜநம் பெறாத தசையில் பசி போலே கஷ்டமென்பது, வ்யாதியென்பதாம்படி வெறுப்பை விளைத்து, “வேவாரா வேட்கை மெல்லாவி யுள்ளுலர்த்த” என்றும், “உன்னைக் காணாமவாவில் வீழ்ந்து” என்றும், “உன்னைக் காண்பான் நானலப்பாய்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அசோஷ்யமான ஆத்மவஸ்துவைக் குருத்து வற்றாம்படி சோஷிப்பித்துக் கடலிலே விழுந்தாப்போலே கரையேறவொண்ணாதபடி அபிநிவேச ரூபமான தன்னுள்ளே யாழ்ந்து போக்யமான அவ்விஷயத்தைக் காணவேணுமென்று அலமாக்கப் பண்ணி.

விளக்கம் – (இது) - சூர்ணை 97ல் கூறப்பட்ட நம்மாழ்வாருடைய பக்தியானது, (உபயமும் அன்றிக்கே) தனது முயற்சியால் செய்யப்படுவதான உபாயமாக உள்ள ஸாதன பக்தியும் [சூர்ணை 99], ஸர்வேச்வரனைப் பற்றிய பின்னர் விரும்பி உபாயத்தின் பலனாக வரும் ஸாத்ய பக்தியும் [சூர்ணை 100] ஆகிய இரண்டும் அல்லாமல். (அறியாக் காலத்தே ஒக்கப் பிறந்து) – திருவாய்மொழி (2-3-3) – அறியா காலத்துள்ளே யடிமைக்கணன்பு செய்வித்து – என்றும், இராமாயணம் பாலகாண்டம் (18-27) - பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த: - இராமனிடம் லக்ஷ்மணன் தொட்டில் பருவம் தொடங்கியே பக்தியுடன் இருந்தான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அறிவானது முழுமை பெறாத பாலபருவம் முதலாகவே பேற்றின் பலனாகிய அடிமைத்தனம் குறித்து மிகவும் ஆழ்ந்த காதலை உண்டாக்கி என்னும்படியாக, துளசியில் நறுமணம் போன்று பக்தியும் ஒன்றாகவே பிறந்து. (தழுவி நின்று) - திருவாய்மொழி (4-7-11) – தழுவி நின்ற காதல் - என்பதற்கு ஏற்ப “விட்டுவிடுவேன்” என்றாலும் விட இயலாதபடி தொடர்ந்து உடன் வருவதாய். (கட்டமே நோயாய்) – திருவாய்மொழி (7-2-4) – கட்டமே காதல் - என்றும், திருவாய்மொழி (9-6-7) - வேட்கை நோய் கூர – என்பதற்கு ஏற்ப, வரும்போது

அனுபவிக்கும் விஷயத்தை விருப்பத்தின்படி அநுபவிக்க இயலவில்லை என்றால், உணவு கிட்டாதபோது பசி போன்று, இந்தக் கஷ்டம் என்பது நோய் என்று வெறுக்கும்படியான நிலையை ஏற்படுத்தி. (உலர்த்தி) - திருவாய்மொழி (2-1-10) - வேவாரா வேட்கை மெல்லாவி யுள்ளுலர்த்த - என்பதற்கு ஏற்ப உலர்த்த இயலாத ஆத்மாவை, குருத்து போன்று உலர வைத்து. (வீழ்ந்து) - திருவாய்மொழி (5-7-2) - உன்னைக் காணாமவாவில் வீழ்ந்து - என்பதற்கு ஏற்ப கடலில் விழுந்தது போன்று கரையேற இயலாதபடி ஆழ்ந்த காதலே உருவமான தன்னுள்ளே ஆழ்ந்து. (அலப்பாய்) - திருவாய்மொழி (5-8-4) - உன்னைக் காண்பான் நானலப்பாய் - என்பதற்கு ஏற்ப தனக்கு இன்பமான ஸர்வேச்வரனைக் காணவேண்டும் என்று தவிக்க வைத்து.

வ்யாக்யானம் - “உன்னாலல்லால் யாவராலுமொன்றும் குறை வேண்டேன்” என்கிறபடியே இதரோபாய பரித்யாக பூர்வகமாக அவனே உபாயமென்றறுதியிட்டிருக்கு மிவரை “குதிரியாய் மடலூர்தும்”, “யாமடலூர்ந்து மெம்மொழி யங்கைப் பிரானுடைய தூமடல் தண்ணந்துழாய் மலர் கொண்டு சூடுவோம்” என்னும்படி த்யஜித்த உபாயத்திலே மூட்டுகையாலே த்யாக நிஷ்டா ஹாநியையும், “ஆறெனக்கு நின் பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்”, “கழல்களவையே சரணாகக் கொண்ட”, “அடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன்”, “நாகணை மிசை நம்பிரான் சரணே சரண்”, “அடிக்கீழ்மர்ந்து புகுந்தேனே” என்று அடுத்தடுத்து ப்ரபத்தி பண்ணும்படி யாக்குகையாலே “ஸக்ருதேவஹி சாஸ்த்ரார்த்த: க்ருதோயம் தாரயேந்நரம்”, “ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய” இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே ஸக்ருத கர்த்தவ்யமான ஸ்வீகாரத்தில் நிஷ்டா ஹாநியை யுண்டாக்கி.

விளக்கம் - (த்யாக நிஷ்டா ஹாநி ஆக்கி) - திருவாய்மொழி (5-8-3) - உன்னாலல்லால் யாவராலுமொன்றும் குறை வேண்டேன் - என்பதற்கு ஏற்ப மற்ற உபாயங்கள் அனைத்தையும் கைவிட்டு அவன் மட்டுமே உபாயம் என்று உறுதியுடன் உள்ள நம்மாழ்வாரை, திருவாய்மொழி (5-3-9) - குதிரியாய் மடலூர்தும் - என்றும், திருவாய்மொழி (5-3-10) - யாமடலூர்ந்து மெம்மொழி யங்கைப் பிரானுடைய தூமடல் தண்ணந்துழாய் மலர் கொண்டு சூடுவோம் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப கைவிட்ட உபாயத்தில் ஈடுபடும்படி வைத்து,

இவருடைய “மற்ற உபாயங்களைத் துறந்தார்” என்ற நிலைக்குக் கேட்டினை ஏற்படுத்தியும். (ஸ்வீகார நிஷ்டா ஹாநி ஆக்கி) - திருவாய்மொழி (5-7-10) - ஆறெனக்கு நின் பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய் - என்றும், திருவாய்மொழி (5-8-1) - கழல்களவையே சரணாகக் கொண்ட - என்றும், திருவாய்மொழி (5-9-11) - அடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன் - என்றும், திருவாய்மொழி (5-10-11) - நாகணை மிசை நம்பிரான் சரணே சரண் - என்றும், திருவாய்மொழி (6-10-10) - அடிக் கீழமர்ந்து புகுந்தேனே - என்றும் அடுத்தடுத்து நம்மாழ்வார் ப்ரபத்தியைச் செய்யும்படிச் செய்வதாகையாலே, லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் (17) - ஸக்ருதேவஹி சாஸ்த்ரார்த்த: க்ருதோயம் தாரயேந்நரம் - சாஸ்த்ரங்கள் கூறுவதான இந்த ப்ரபத்தி என்பது ஒருமுறை மட்டுமே இயற்றப்பட்ட வேண்டியதாய், பிறவிக்கடலைத் தாண்ட வைப்பதாய் - என்றும், இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-33) - ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய - ஒருமுறை ப்ரபத்தி செய்தவன் விஷயத்தில் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஒருமுறை மட்டுமே செய்யப்பட வேண்டிய ப்ரபத்தியின் நிலைக்குக் கேட்டினை ஏற்படுத்தியும்.

வ்யாக்யானம் - பகவத் விஷயத்தை நினையாமையென்றும் ஸத்தா ஹாநியென்றும் இரண்டில்லை யென்றிருக்கு மிவர்க்கு அநவரத தத்விஷய ஸ்மரண ஹேதுவாகையாலே ஸத்தைக்கும், “எல்லாம் கண்ணன்” என்றிருக்குமிவர்க்கு தத்விஷயாநுபூஷையை மேன்மேலும் விளைக்கையாலே போகத்துக்கும், “வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டும்” என்றிருக்குமிவர்க்கு அசேஷ சேஷதைக ரதித்வத்துக் குடலாகையாலே வருத்திக்கும் உபகரணமாயிருக்கு மென்கை.

விளக்கம் - (ஸத்தா போக வருத்தி உபகரணம் ஆவது ஒன்று) - பகவத் விஷயத்தைத் தவிர மற்றொன்றை நினையாமையென்றும், அவ்விதம் எண்ணினால் தனது இருப்புக்குக் களங்கும் என்றும், அந்த விஷயம் அல்லாமல் இரண்டாவது என்று ஏதும் இல்லை என்றும் இருக்கின்ற நம்மாழ்வார்க்கு, எப்போதும் அவன் விஷயம் குறித்து எண்ணியபடி உள்ள நிலைக்குக் காரணமாக உள்ளதால் இருப்பு என்ற நிலைக்கும்; திருவாய்மொழி (6-7-1) - எல்லாம் கண்ணன் - என்று உள்ள நம்மாழ்வாருக்கு, அவனை அனுபவிக்க வேண்டும் என்று மேன்மேலும் ஆர்வத்தை அதிகரிப்பதால் இன்பத்துக்கும்; திருவாய்மொழி (3-3-1) - வழுவிலாவடிமை

செய்யவேண்டும் - என்று உள்ள நம்மாழ்வாருக்கு, அனைத்து விதங்களிலும் கைங்கர்யத்தின் சுவையை அனுபவிப்பதற்கு உறுப்பாகையால் கைங்கர்யத்துக்கும் உதவியாக உள்ளது ஒன்றே என்று கருத்து [அதாவது மேலே கூறப்பட்ட “உலர்த்தி, தவிக்க வைத்து, புலம்ப வைத்து” என்று பலவிதமான நிலைக்கு ஆளாக்குவது இந்தப் பக்தி ஒன்றே ஆகும் என்று கருத்து].

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே, ஸத்தாபோகேத்யாதிக்கு “நாகிஞ்சித் குர்வதச் சேஷத்வம்” என்று கிஞ்சித்கரியாத வஸ்துவுக்கு சேஷத்வமில்லை யென்கையாலே சேஷத்வைக நிருபணீயனான இவனுடைய ஸத்தை கிஞ்சித்காரத்தாலே யாதலால் இவனுக்கு ஸத்தா ஹேதுவாய், “தனக்கேயாக”, “உன்றன் திருவுள்ளமிடர் கெடுந்தோறும்”, “கதா ப்ரஹர்ஷ யிஷ்யாமி” இத்யாதிகளிற்படியே இதுதான் பரம்ப்ரயோஜநமாகப் பண்ணுமதாகையாலே அவனுக்கு போகமாயிருக்குமதான கைங்கர்ய வருத்திக்கு உபகரணமாயிருப்ப தொன்றென்னவுமாம்.

விளக்கம் - அடுத்து “ஸத்தா போக வருத்தி உபகரணம்” என்பதற்கு வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம். நாகிஞ்சித் குர்வதச் சேஷத்வம் - தொண்டு செய்யாத எந்த ஒரு ஜீவனுக்கும் அடிமை என்னும் தகுதி இல்லை - என்பதற்கு ஏற்ப, கைங்கர்யம் செய்யாத ஆத்மாவுக்கு அடிமைத்தனம் என்பது இல்லை என்பதால், “அடிமைத்தனம்” என்பதை மட்டுமே கொண்டு அறியத்தக்கவனாகிய ஜீவாத்மாவுடைய இருப்பு என்பது கைங்கர்யம் செய்வதால் மட்டுமே கைகூடுவதால், ஜீவாத்மாவின் இருப்பு என்பதற்குக் காரணமாகவும்; திருவாய்மொழி (2-9-4) - தனக்கேயாக - என்றும், திருவாய்மொழி (10-3-9) - உன்றன் திருவுள்ளமிடர் கெடுந்தோறும் - என்றும், ஸ்தோத்ரரத்னம் (46) - கதா ப்ரஹர்ஷ யிஷ்யாமி - நான் உன்னை எப்போதும் மகிழ்விப்பேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப இந்தக் கைங்கர்யம் என்பதே மிகவும் உயர்ந்த ப்ரயோஜனம் ஆகும் என்று செய்யப்படுவதால், அவனுக்கு இன்பத்தை விளைவிப்பதான கைங்கர்யத்தைச் செய்வதற்கு உதவியாகவும் உள்ள ஒன்று - எனவும் பொருள் கூறலாம்.

வ்யாக்யானம் - ஆக கீழ்ச்செய்தாயிற்றது, இவருடைய பக்தி - ஸாதித்துப் பெற்றதுமன்று, அபேக்ஷித்துப்பெற்றதுமன்று. ஸஹஜையாய் ஸத்தாதிகளுக்கு உபகரணமாயிருப்ப தொன்றென்றதாய்ந்து.

விளக்கம் - ஆகவே நம்மாழ்வாருடைய பக்தி என்பது ஒரு உபாயத்தைக் கைக்கொண்டு, அதனால் விளைந்தது அல்ல. இவராக விரும்பிப் பெற்றுக் கொண்டதும் அல்ல. இவருடன் அதுவும் கூடவே பிறந்து, இவரை எப்போதும் தழுவி நிற்பதாகவும், இவருடைய இருப்பு - இன்பம் - கைங்கர்யம் ஆகியவற்றுக்கு உதவியாக இருப்பதும் அந்தப் பக்தி ஒன்றே என்கிறார்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 186)

3-2-10 தலைப்பெய் காலம் நமன்றமர் பாசம் விட்டால்

அலைப்பூணுமவ் வல்லவெல்லா மகலக்

கலைப்பல் ஞானத்தென் கண்ணனைக் கண்டு கொண்டு

நிலைப்பெற்றென் னெஞ்சம் பெற்றது நீடுயிரே

பொருள் – யமதூதர்கள் வந்து எனது உயிரைக் கவரும் காலபாசம் என்ற கயிற்றை வீசுவர். அப்போது அவர்களால் அலைக்கப்படுகை என்னும் துன்பம் அனைத்தும் நீங்கும்விதமாக, பலவகையான சாஸ்த்ரங்கள் மூலம் மட்டுமே அறியத்தக்கவனாகிய எனது க்ருஷ்ணனைக் காணப்பெற்று, சிதிலமான எனது மனம் நிலையாக நின்று, இதனால் அந்தத் துன்பங்கள் விலக, எனது ஆத்மாவும் நித்யத்வத்தை அடைந்தது.

அவதாரிகை - இவர் நசையற்றவாறே “க்ரமப்ராப்தி பற்றாது போலேயிருந்தது” என்று, “ ‘நீர் ஒரு பெருவிடாயருண்டு’ என்று அறிந்து உமக்காகவன்றோ வடக்குத்திருமலையிலே நிற்கிறது” என்று அந்நிலையைக் காட்டித் தரிப்பிக்கத் தரித்து இனியராகிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தின் இறுதியில் – எங்கினித் தலைப்பெய்வேன் - என்று தனது ஆசை முற்றிலும் விட்டவர் போன்று உரைத்ததைக் கேட்ட ஸர்வேசுவரன் தனது திருவுள்ளத்தில், “இவர் சரியான நேரம் வரும் வரை நமக்காகக்

காத்திருப்பதைப் பொறுக்கமாட்டார் போலும்,” என்று எண்ணினான். உடனே அவன் நம்மாழ்வாரிடம், “நீவிர் நம் விஷயத்தில் ஆழ்ந்த தாகம் எடுத்தவர் என்று நாம் அறிந்தோம். உமக்காக அல்லவோ நாம் திருவேங்கடத் திருமலையில் நிற்கிறோம்” என்று கூறி, தான் நிற்கும் நிலையை உணர்த்தினான். உடனேயே இவரும் - கண்ணனைக் கண்டு கொண்டு - என்று உரைத்து ப்ரீதி கொண்டவராகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தலைப்பெய்காலம் நமன்தமர்) தலைப்பெய்காலம் - யமபடர் வந்து கிட்டுங்காலம். இவன் ஜீவிக்கும் நாள் “நமக்கெதிருண்டோ” என்று மூலையடியே நின்று வேண்டிற்றுச் செய்து திரியும்; நமன்தமர் நாடோறும் செய்த குற்றங்களுக்குப் பட்டோலை எழுதி, பலானுபவ ஸமயத்திலே வந்து முகங்காட்டுவர்கள். (பாசம் விட்டால்) அவர்கள் தங்கள் கையில் பாசத்தை வீசினால். (அலைப்பூணுண்ணும்) இவனுக்கு இவ்வருகே நசை கிடக்கையாலே அது இங்கே இசிக்க, அவர்கள் அங்கே இசிக்க, படும் க்லேசத்துக்கு ஓர் அவதியில்லையிறே; “அவ்வல்லல்” என்னுமித்தனை; த்ருஷ்டாந்தமில்லை. அதெல்லாம் காணக்காண விட்டுக் கடக்கநிற்க. “அத்தோடு ஸஜாதீயமான அல்லல்” என்று என்பார் அருளிச்செய்வது; அவ்வோபாதி க்லேசம் போருமாயிற்று பகவத் விச்லேஷத்தால் வருமது இவர்க்கு. அன்றிக்கே, “பகவதலாபமாயான பின்பு யமவச்யதையும் வந்ததேயன்றோ” என்று அந்த யமவச்யதை போம்படியாக என்று ஆண்டான் நிர்வஹிக்கும்படி.

விளக்கம் - (தலைப்பெய்காலம் நமன்தமர்) - “தலைப்பெய்காலம்” என்றால் யமதூதர்கள் வந்து நம்முடைய உயிரைக் கவர்ந்து செல்லும் நேரம். ஒருவன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும், “நம்மைப் போன்று யாரும் உள்ளனரோ” என்று கர்வத்துடன் தான் விரும்பியபடி வாழ்வான்; ஆனால் அந்தக் காலத்தில், அன்றாடம் அவன் செய்த குற்றங்கள் அனைத்தையும் ஓர் ஓலையில் யமதூதர்கள் எழுதியபடி இருப்பர். பின்னர் அவற்றுக்கான பலன்களை அனுபவிக்கும் காலம் வந்தவுடன் அவன் முன்பாக வந்து நிற்பர். (பாசம் விட்டால்) - அப்போது அவர்கள் தங்கள் கையில் உள்ள பாசக்கயிற்றை வீசுவர். அப்போது, (அலைப்பூணுண்ணும்) - இவனுக்கு இங்கேயே இருக்கவேண்டும் என்னும் ஆசை உள்ளதால் அந்த ஆசை

இவனை இப்பக்கம் பிடித்து இழுக்கும், ஆனால் யமதூதர்கள் அவனை அப்பக்கம் இழுப்பர். இவ்விதம் அவன் அனுபவிக்கும் துன்பத்திற்கு ஓர் எல்லை இல்லாமல் இருக்கும். இதனை “அவ்வல்லல்” என்று கூற மட்டுமே இயலும், இதற்கு உதாரணம் உரைக்க இயலாதபடி உள்ள துன்பமாகும். இவரும் இதனைத் திருவாய்மொழி (8-8-8) – எய்த்தார் - என்று கூற உள்ளார். ஆனால் , ந கலு பாகவதா யம விஷயம் கச்சந்தி - கலிகாலத்தில் பாகவதர்களுக்கு யமனைக் குறித்த பாதிப்புகள் இல்லை - என்ற வாக்கியத்தின்படி, ஸ்ரீவைஷ்ணவன் ஒருவனுக்கு யமனின் பிடியில் கிட்டுவது என்பது உண்டாகாது அல்லவோ என்று கேட்கலாம். இதற்கு ஸ்வாமி எம்பார், “ஆழ்வாருக்கு இது போன்று யமனைக் குறித்த பயம் ஏதும் இல்லை, யமனால் அவருக்குத் துன்பமும் வராது. ஆனால் இவருடைய துன்பம் யமனால் பீடிக்கும்படியான துன்பத்திற்கு ஒத்தது ஆகும். ஸர்வேச்வரனைப் பிரிந்து இவர் அடைகின்ற துக்கம் என்பது இத்தகைய துன்பம் போன்று இருக்கிறது. அதனையே இவ்விதம் உரைக்கிறார்”, என்றார். இது போன்று ஸ்வாமி முதலியாண்டான், “பகவான் கைவிட்டான் என்றால் யமபயமும், யமனால் பீடிக்கப்படுதலும் வந்து சேரும். அத்தகைய நிலையும் இன்றி அகலும் படியாக”, என்று கூறினார். இதன் கருத்து என்ன? ஸர்வேச்வரன் அனைத்து சுதந்திரமும் உள்ளவன் என்பதால், ஒருவனைக் கைவிடவும் கூடும்; அதனால் இவ்விதம் உரைத்தார்.

வ்யாக்யானம் - (கலை இத்யாதி) “வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:” என்கிறபடியே பல கலைகளாலும் அறியப்பட்ட உத்கர்ஷத்தை யுடையனா யிருந்து வைத்து. நெடுங்கை நீட்டாக ப்ரமாணங்களிலே கேட்டுப் போகாதபடி கண்ணுக்கு விஷயமாக க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்தவனைக் கண்டு கொண்டு. (நிலைப்பெற்று என் நெஞ்சம்) “சிந்தாமற் செய்யாய்” என்று நெஞ்சம் ஒருபடி தரிக்கப் பெற்றது. (உயிர் நீடு பெற்றது) அச்சேத்யமாய், அதாஹ்யமாயிருக்கிற ஆத்மவஸ்துவும் அழியப்புக்கது, இப்போதாயிற்று நித்யத்வம் பெற்றது. நித்யமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு நாசமாவது தாஸ்யாஸித்தி. “சேத்யாதி விஸஜாதீயம்” என்றவித்தனை போக்கி, தன்னில் ஸூஷ்ணமாய்ப் புக்கு வ்யாபித்து அழிக்கவல்ல பகவத் குணங்களுக்கு அழியாமையில்லையிறே. சேஷ வஸ்துவுக்கு சேஷத்வம் நிரூபகமானால் நிரூபகத்தையொழிய நிரூப்ய ஸித்தியில்லையே.

விளக்கம் - (கலை) கீதையில் (15-15) - வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய: - அனைத்து வேதங்களாலும் அறியப்படுபவன் நானே ஆவேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, சாஸ்த்ரங்களால் மட்டுமே அறியப்படுபவன் என்ற ஏற்றத்தைக் கொண்டவன் என்பதால், சிற்றறிவுக்கு எட்டாத தூரத்தில் உள்ள ப்ரமாணங்கள் மூலம் மட்டுமே அறியப்படக் கூடியவன் என்று இல்லாமல், மாமிசக்கண்களுக்குக்கூட காணலாம்படி க்ருஷ்ணனாக அவதரித்து நின்றவனைக் கண்டு. (நிலைப்பெற்று என் நெஞ்சம்) - இவ்விதம் கண்ட காரணத்தால், திருவாய்மொழி (3-2-5) - சிந்தாமல் செய்வாய் - எனது நெஞ்சத்தைச் சிதிலமாக்காமல் நீ செல்லப்போவதில்லை - என்று தவித்த நெஞ்சம், இப்போது நிலை பெற்று நிற்கும்படி ஆனது. (உயிர்) - கீதை (2-24) - அச்சேத்ய: அயம் அதாஹ்ய: - இந்த ஆத்மா வெட்டுப்பட இயலாதவன், எரிக்கப்பட இயலாதவன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள எனது ஆத்மா, அழியும்படி ஆனது. ஆனால் அந்தத் தன்மை மாறி, இப்போது எனது ஆத்மா நித்யத்தன்மை அடைந்தது. ஆனால் நித்யமானது என்று கூறப்படும் ஆத்மாவுக்கு அழிவு வந்தது என்று ஏன் கூறினார்? ஆத்மாவுக்கு அழிவு வந்தது என்பது பகவத் கைங்கர்யம் கிட்டாமல் உள்ள நிலையே ஆகும். அப்படியும் ஒரு நிலை உண்டாகுமோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அளவில் மிகவும் நுண்ணியதான ஆத்மாவாகிய தன்னைக் காட்டிலும் ஸூக்ஷ்மமாக உள்ள ஒன்று மட்டுமே ஆத்மாவின் உள்ளே புகுந்து அழிக்க இயலும்; இவ்விதம் ஆத்மாவுக்குள்ளும் வ்யாபித்து நின்று அவ்விதம் செய்யவல்லது பகவத் குணங்களே ஆகும்; அதற்கு அழிவு இல்லை. ஆத்மா என்பது “ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமை” என்று அடிமைத்தனத்தை மட்டுமே கொண்டு அடையாளம் காணப்படும் வஸ்துவாகும்; அந்த அடிமைத்தனம் இல்லை என்றால், ஆத்மாவை அடையாளம் காண இயலாது; அப்படி என்றால், அது இல்லாத ஒன்று என்றே ஆகிவிடும் அல்லவோ?

3-2-11 உயிர்க ளெல்லா வுலகமு முடையவனைக்

குயில்கொள் சோலைத் தென்குருகூர்ச் சடகோபன்

செயிரில்சொல் லிசைமாலை யாயிரத்து ளிப்பத்தும்

உயிரின்மே லாக்கை யூனிடையொழிவிக்குமே

பொருள் - அனைத்து உயிர்களையும், அனைத்து லோகங்களையும் தனது உடைமையாகக் கொண்டவனை, குயில்கள் நிறைந்துள்ள சோலைகளைக் கொண்டதான அழகான ஆழ்வார்திருநகரிக்குத் தலைவராகிய நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த, தோஷங்கள் அற்றதான சொற்களைக் கொண்டதும் இசையுடன் கூடியதும் ஆகிய ஆயிரம் பாசுரங்களில் உள்ள இந்தப் பத்துப் பாசுரங்கள், ஆத்மாவுக்கு வந்து சேர்ந்த பந்தமாகிய மாமிச சரீரத்தை விலக்குவதாகும்.

அவதாரிகை - நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தார்க்கு சரீர ஸம்பந்தத்தை அறுத்துக் கொடுக்கும் என்கிறார்.

விளக்கம் - இந்தத் திருவாய்மொழியானது தன்னைக் கற்றவர்களுடைய சரீரத் தொடர்பை விலக்கிக் கொடுக்கும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - தம்முடைய ஆர்த்தியெல்லாம் போம்படி அவன் வந்து முகங்காட்ட, “நிலைப்பெற்றென்னெஞ்சம் பெற்றது நீடுயிர்” என்றாரிவர்; அவன் முகத்தைப் பார்த்தவாறே அவனுயிர் நீடுபெற்றதாயிருந்தது. (உயிர்கள் இத்யாதி) இவர் தரித்த பின்பாயிற்று அவன் எல்லா உலகமும், எல்லா உயிருமுடையவனாயிற்று; இங்கு இவரொருவரையுமினே இழக்கப் புக்கது. அங்கு ஸவிபூதிகனானவனை யாயிற்று இழக்கப் புக்கது. ஏகாங்கம் விகலமானாலும், அங்க வைகல்யமுண்டினே. இவரைப் பெற்ற பின்பாயிற்று ஈச்வரத்வம் பூர்ணமாயிற்று.

விளக்கம் - நம்மாழ்வாராகிய தன்னுடைய பிரிவுத்துன்பம் அனைத்தும் நீங்கும்விதமாக அவன் வந்து தனது திருமுகத்தைக் காண்பித்தான். இதனைக் கண்ட இவர், திருவாய்மொழி (3-2-10) - நிலைப்பெற்றென்னெஞ்சம் பெற்றது நீடுயிர் - என்றார். ஆனால் அவனுடைய திருமுகத்தை நோக்கும்போது, ஆழ்வாரைக் கண்டதன் காரணமாக அவனுடைய உயிர் நிலைபெற்றது போன்றே தோன்றியது. இதனை உரைக்கிறார். (உயிர்கள்) - நம்மாழ்வார் சமாதானம் ஆன பின்பு தரித்துள்ளதைக் கண்ட பின்னரே அவன் அனைத்து உலகங்களையும், அனைத்து உயிர்களையும் உடையவன் என்று ஆனான்; எப்படி? நம்மாழ்வார்

தரிக்கவில்லை என்றால், “அனைத்து உயிர்களையும்” என்பது பொருந்தாமல் போகும் அல்லவோ? அதாவது இவர் ஒருவரை இழந்தாலும், அனைத்து விபூதிகளையும் கொண்டவன் என்பது இல்லாமல் போகும் அல்லவோ? உடல் உறுப்புகளில் ஒன்று குறைப்பட்டாலும், உறுப்புக்குறை என்றே கூறுவர். இவரைப் பெற்ற பின்னரே, அவனுடைய ஸர்வேச்வரத்தன்மை என்பது பரிபூர்ணமாக முழுமை அடைந்தது.

வ்யாக்யானம் - (குயில் இத்யாதி) ப்ரகாரியானவன் தரித்து ப்ரகாரபூதரான இவரும் தரித்து, இவர்தம்மளவன்றிக்கே திருநகரியும் தரித்து, அங்குண்டான சோலைகளும் தரித்து, அங்குண்டான திர்யக்குகளுடைய ஹர்ஷஸூசகமான த்வனியும் கேட்கும்படி யாயிற்று. “அகால பலிநோ வ்ருஷ்டா:” என்னும்படியாயிற்று. (செயிரில் சொல் இத்யாதி) குற்றமற்ற இயலையும் இசையைடைத்தான மாலை. தேஹ ஸம்பந்தத்தோடே பொருத்தமுண்டாயிருக்கச் சொல்லுதல், பகவல்லாபமொழியச் சொல்லும்படியாயிருத்தல் செய்யச் சொன்ன வார்த்தையல்ல. “எங்கினித் தலைப்பெய்வன்” என்கிற உக்திக்கு நினைவு தப்பியிருக்குமாகில் அது குற்றமிறே.

விளக்கம் - (குயில் இத்யாதி) - விசேஷம் பொருந்திய ஸர்வேச்வரனும் பிழைத்து, அத்தகைய விசேஷமாக உள்ள ஆழ்வாரும் பிழைத்து, அத்துடன் நிற்காமல் தனனைச் சார்ந்துள்ள ஆழ்வார்திருநகரியையும் பிழைக்க வைத்து, அங்குள்ள சோலைகளையும் பிழைக்கும்படிச் செய்து, அந்தச் சோலைகளில் உள்ள பறவைகள் மகிழ்வுடன் இருப்பதற்கு அறிகுறியாக அவைகளின் ஒலியையும் கேட்கும்படி நிலைமை ஆனது. இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (127-17) - அகால பலிநோ வ்ருஷ்டா: - காலம் அல்லாத சூழலிலும் பழங்கள் உண்டான மரங்கள் - என்பது போன்று ஆனது. (செயிரில் சொல் இத்யாதி) - எந்த விதமான தோஷங்களும் இல்லாத இயல் மற்றும் இசை ஆகியவற்றைக் கொண்ட மாலை. செயிர் என்றால் தோஷம் அல்லது குற்றம். இங்கு தோஷம் என்பது என்ன? திருவாய்மொழி (2-2-1) - பொல்லா ஆக்கையின் புணர்வினை அறுக்கலறா - என்று சரீரத் தொடர்பை விட இயலவில்லை என இவரே அருளிச்செய்த காரணத்தால், சரீரத்துடன் தொடர்பு கொண்ட காரணத்தால், இவருடைய சொற்களிலும் குற்றங்கள் இருக்கலாம்.

ஆனால் இந்தச் சொற்கள் அனைத்து பகவத்பாபம் கிட்டவேண்டும் என்பதை மட்டுமே கூறுவதாக உள்ளன; இந்தப் பாசுரங்களில் இந்த நிலை நீங்கி இருத்தல் வேண்டும் என்று உரைக்கவில்லை; ஆகவே தோஷம் ஏதும் இல்லை என்று கருத்து. மேலும் திருவாய்மொழி (3-2-9) – எங்கினித் தலைப்பெய்வேன் - என்பதில், “இனி நான் எங்கே காணப்போகிறேன்” என்று கைவிட்டார் என்றால், சொல்லும் எண்ணமும் ஒரே போன்று இல்லை என்ற தோஷம் ஏற்படலாம். ஆனால் அதுவும் இல்லை; அதாவது கைவிடாமல் உள்ளார்.

வ்யாக்யானம் - இப்பத்தும் செய்வதென்? என்னில் (உயிரின் மேல் ஊனிடைய ஆக்கை யொழிவிக்குமே) ராஜபுத்ரனையும் வேடனையும் கூடப்பிணைத்தாற்போலே, நித்யமாய் ஜ்ஞாநநந்த லக்ஷணமாய், ஈச்வர சேஷமாயிருக்கிற வஸ்துவையும், பரிணாம த்ரவ்யமான அசித்தையும் தன்னிலே பந்தித்துக் கிடக்கிற அவித்யாதிகளை வாஸனையோடே போக்குவிக்கும். இவர்க்கு இப்போதுண்டாய் போக்குவிக்கும் என்கிறதல்ல; “பொல்லா வாக்கையின் புணர்வினை அறுக்கலறா” என்கிறது பாதிதாநுவ்ருத்தியாலே; “இந்நின்ற நீர்மையினியாமுறாமை” என்றபோதே ஈச்வரன் இவர்க்கு இது போவதாக நினைப்பிட்டான். ஆனாலும், இவர் கூப்பீட்டுக்கும் ஒரு பலம் வேணுமே; இவரோடு ஸம்பந்தமுடையாரானவர்கள் சரீர ஸம்பந்தத்தை அறுத்துக்கொடுக்கும்.

விளக்கம் - சரி, இந்தப் பத்துப் பாசுரங்கள் செய்வது என்ன? (உயிரின் மேல் ஊனிடைய ஆக்கை யொழிவிக்குமே) - முன்பு ஒரு காலகட்டத்தில் வழி தவறிப்போன அரசுகுமாரனையும், காட்டில் வாழும் வேடனையும் ஒன்றாகச் சேர்த்தது போன்று, நித்யமாகவும் ஆனந்தமாகவும் ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையாகவும் உள்ள ஆத்மாவையும், வளர்தல்-குறைதல் போன்றதான மாறுபாடுகளைக் கொண்ட அசித்தான சரீரத்தையும் ஒன்றாகப் பந்தப்படுத்தி தன்னில் பிடித்து வைக்கும் அவித்யை போன்றவைகளை, அதன் வாசனையுடன் விலக்கும். ஆனால் இங்கு கேள்வி எழலாம். ஆழ்வார் இவ்விதம் “அவித்யைகளை வாசனையுடன் விலக்கும்” என்று கூறுகிறாரே; அவ்விதம் கொண்டால் இந்த நிலை ஆழ்வாருக்கு இப்போது இருந்து, அதனை இந்தப் பாசுரங்கள் போக்குமோ என்று கேட்கலாம். அப்படி அல்ல; திருவாய்மொழி (3-2-3) - பொல்லா

வாக்கையின் புணர்வினை அறுக்கலறா - என்று ஆழ்வார் உரைப்பது பாதிதாநுவருத்தி காரணமாக ஆகும் [பாதிதாநுவருத்தி என்றால் என்ன? நமக்கு ஒரு விஷயத்தில் ஒரு சந்தேகம் இருந்து, அதனை ஒருவர் நீக்கிய பின்னரும், அதே சந்தேகம் மீண்டும் ஏற்படுகிறது. இதுவே பாதிதாநுவருத்தி என்பதாகும். உதாரணமாக, கயிற்றை நாம் பாம்பு என்று எண்ணுகிறோம்; அப்போது ஒருவன் அது கயிறு என்று நிரூபிக்கிறான்; ஆனாலும் சிறிது நேரம் கழித்து மீண்டும் அது பாம்போ என்ற சந்தேகம் எழலாம்]. சரி, அப்படி என்றால் ஆழ்வாருக்கு அது போன்று முன்பே இந்த நிலை இருந்து, அது இப்போது விலக்கப்பட்டதோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். திருவிருத்தத்தில் (1) இந்நின்ற நீர்மையினியாமுறாமை - என்று ஆழ்வார் உரைத்தபோதே, அவருக்கு இந்த நிலை நீங்கவேண்டும் என்று ஸர்வேச்வரன் திருவுள்ளம் கொண்டு, அவ்விதமே செய்தான். ஆனால் இவர் மீண்டும் திருவாய்மொழியில் (3-2-3) - பொல்லா வாக்கையின் புணர்வினை அறுக்கலறா - என்பது ஏன்? நம்மாழ்வார் இவ்விதம் மீண்டும் உரைத்த காரணத்தால், ஸர்வேச்வரன் மீண்டும் ஏதேனும் செய்யவேண்டுமே என்ற கேள்விக்குப் பதில் உரைக்கிறார். இந்தப் பாசுரங்கள், இந்தக் கூப்பிட்டுக்குப் பலனாக, இவருடன் சம்பந்தம் கொண்டவர்களுடைய சரீரத் தொடர்பை அறுத்துக் கொடுக்கும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - முதற்பாட்டில், நீ தந்த கரணங்களைக் கொண்டு அநர்த்தத்தை விளைத்துக் கொண்டு நான் உன்னை வந்து கிட்டுகை என்றான்றுண்டோ என்றார். இரண்டாம் பாட்டில், இப்படி சூழ்த்துக் கொண்ட பாபங்களைப் போக்கி தேவரீரை நான் எப்போது வந்து கிட்டக்கடவே னென்றார். மூன்றாம் பாட்டில், இதுக்கு முன்பு உன்னைப் பெறுகைக்குத் தந்த கரணகளைபரங்களைக் கொண்டு நான் சூழ்ந்துக் கொண்ட பாபங்கள் "நான் போக்கி வர" என்றால் அது செய்யப்போகாது; இனி நான் அறியாததாய், நீ அறிந்திருப்பதொரு உபாயத்தை அருளிச்செய்ய வேணும் என்றார். நாலாம் பாட்டில், உன்னையொழிந்த வ்யதிரித்தங்களிலே என்னுடைய தாழ்ச்சியைத் தவிர்த்து உன் திருவடிகளிலே வாழ்ச்சியேயாம்படி பண்ணவேணும் என்றார். அஞ்சாம் பாட்டில், அப்படி செய்யப் பார்த்திலையாகில் உன் போக்யதையை எனக்கு என்றிய அறிவித்தாய் என்றார். ஆறாம் பாட்டில், இல்லாதவன்று உண்டாக்கின அருமையுண்டோ உண்டாக்கின இதுக்கு ஒரு

குணதானம் பண்ண என்றார். ஏழாம் பாட்டில், நம்படி அறியாதே நாம் அவனை வெறுக்கிறதென் என்றார். எட்டாம் பாட்டில், தீரக்கழிய ஸாதநாநுஷ்டானம் பண்ணினேனோ நான் இங்ஙனம் கூப்பிடுகைக்கு என்றார். ஒன்பதாம் பாட்டில், அந்த த்ரைவிக்ரமப தானத்துக்குத் தப்பின நான் இனி எங்கே கிட்டப்போகிறேன் என்றார். பத்தாம் பாட்டில், அவ்வளவிலே வந்து அவன் முகங்காட்டி தரிப்பிக்க தரித்தார். நிகமத்தில், பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார்.

விளக்கம் - முதற்பாட்டில், “உன்னை அடைவதற்காக நீ அளித்த உடல் உறுப்புகள் கொண்டு நான் எனக்குக் கெடுதல்களையே ஏற்படுத்திக் கொண்டேன். இதன் பின்னரும் நான் உன்னை வந்து அடைதல் என்பது கூடுமோ?”, என்றார். இரண்டாம் பாட்டில், “இவ்விதம் என்னைப் பாவங்கள் சூழ்ந்து கொள்ளும்படியாகச் செய்த நான், இந்தப் இந்தப் பாவங்களை நீக்கி என்று வந்து உன்னை அடைவேன்?”, என்றார். மூன்றாம் பாசுரத்தில், “நான் உன்னை வந்து அடைவதற்காக நீ தந்த உடல் உறுப்புகள் கொண்டு எனக்கு நானே சேர்த்து கொண்ட பாவங்களை ‘நானே போக்கிக்கொள்வேன்’ என்றால் அது இயலாது. ஆகவே நான் அறியாததாகவும், நீ மட்டுமே அறிந்ததாகவும் உள்ள ஓர் உபாயத்தை நீ எனக்கு அருளிச்செய்ய வேண்டும்”, என்றார். நான்காம் பாட்டில், “உன்னைத் தவிர்த்த மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபடுதல் என்னும் தாழ்வான செயல்களைக் கைவிட்டு, உனது திருவடிகளில் சேர்ந்து உயர்தல் என்பதை நீ எனக்கு உண்டாக்க வேண்டும்”, என்றார். ஐந்தாம் பாட்டில், “அவ்விதம் உனக்குச் செய்ய எண்ணம் இல்லை என்றால், உனது இனிமையை எனக்கு நீ ஏன் உணர்த்தினாய்?”, என்றார். ஆறாம் பாட்டில், “ஏதும் இல்லாத ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் அனைத்தையும் உண்டாகினாய். அந்த உயர்ந்த குணத்திற்கு ஈடு உண்டோ? ஆனால் அவ்விதம் உண்டாக்கியவற்றை மீண்டும் உன்னிடம் சேர்த்துக் கொள்ள உன்னிடம் குணம் இல்லாது போனதே!”, என்றார். ஏழாம் பாட்டில், “நம்முடைய தாழ்வு அறியாமல் அவனை வெறுப்பது எப்படி?”, என்றார். எட்டாம் பாட்டில், “முழு முனைப்புடன் அவனை அடைவதற்கான உபாயம் ஏதேனும் நான் கைக்கொண்டேனோ? இல்லையே, பின்னர் எந்த உரிமையில் இவ்விதம் அவனை நான் அழைக்கிறேன்?”, என்றார். ஒன்பதாம் பாட்டில், “அவனாகவே வலிய வந்து, தரிவிக்ரமனாக நின்று, தனது திருவடியை அனைவருடைய தலைகளிலும்

வைத்தான். அதற்கு வாய்ப்பு கிட்டாத நான் இனி எப்போது கிட்டப் பெறுவேன்?", என்றார். பத்தாம் பாட்டில், அவன் வந்து தனது திருமுகத்தை காண்பிக்க இவர் பிழைத்தார் என்பதை உணர்த்தினார். இறுதியாகப் பலன் உரைத்து, இந்தத் திருவாய்மொழியை நிறைவு செய்தார்.

திருவாய்மொழி மூன்றாம் பத்து இரண்டாம் திருவாய்மொழி
ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 48)

43. சுரக்கும் திருவும் உணர்வும் சொல்லப்புகில் வாயமுதம்
பரக்கும் இருவினை பற்றறவோடும் படியில் உள்ளீர்
உரைக்கின்றனன் உமக்கு யான் அறம் சீறும் உறுகலியைத்
துரக்கும் பெருமை இராமானுசன் என்று சொல்லுமினே.

விளக்கவுரை – எம்பெருமானார் அவதரித்ததால் புண்ணியம் செய்த இந்தப் பூமியில் வசிப்பவர்களே! இத்தனை காலமாக உலக விஷயங்கள் மட்டுமே உண்மை என்று திரிந்து கொண்டிருக்கும் உங்களுக்கு, இதே போன்ற நிலையில் இருந்து எம்பெருமானாரால் திருத்தப்பட்ட நான் உபதேசிக்க உள்ளேன். தர்மம் என்பது தழைப்பதையே பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமல், தான் மட்டுமே விளங்கும்படி இருப்பது இந்த கலிகாலமாகும். இத்தகைய கலியை, அந்தக் கலிபுருஷனுடன் சேர்ந்து அதர்மங்களையும் ஓடிவிடச் செய்யும்படியான அதிசயம் ஒன்று உண்டு. அது “இராமானுசா”, என்று எம்பெருமானாரின் திருநாமத்தைக் கூறுவதே ஆகும். எம்பெருமானின் திருநாமங்கள் போன்று ஆயிரம் திருநாமங்கள் கூற வேண்டிய அவசியம் இல்லை – ஒருமுறை உடையவரின் திருநாமத்தைக் கூறினாலே போதுமானது. இதனால் நிகழ்வது என்ன? எம்பெருமானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யும் ஸம்பத்து, அவன் மீது பக்தி என்னும் ஸம்பத்து, பகவத்ஞானம் என்னும் ஸம்பத்து ஆகியவை உண்டாகிவிடும். இந்தத் திருநாமத்தைக் கூறும்போது நாக்கில் அமிர்தம் சுரந்தபடி இருக்கும். எந்தவிதமான ப்ராயச்சித்தம் செய்தாலும்

நீங்காமல் உள்ள பாவங்கள், தோஷங்கள் அனைத்தும், இந்தத் திருநாமத்தைக் கூறிய உடனேயே, வேருடன் களையப்பட்டுவிடும்.

அவதாரிகை - இப்பாட்டிலே எம்பெருமானார், தம்முடைய தோஷங்களைப் பாராதே தம்மை விஷயீகரித்த வாத்ஸல்ய குணத்திலே யீடுபட்டு அந்தப் ப்ரீதி தலைமண்டையிட்டு லோகத்தாரெல்லாரையும் உஜ்ஜீவிப்பிக்கவேணுமென்னும் பரஸம்ருத்தி பரராய் அவர்களை ஸம்போதித்து, “ஸம்ஸார மந்நரான உங்களுக்கு கரைகண்ட நான் உபதேசிக்கிறேன். தர்ம ப்ரத்வேஷியான கலியை வைதேசிகமாகப் போக்கக் கடவதான சதுரஷ்டரி மந்த்ரத்தை அதிகரியுங்கோள், உங்களுக்கு ஸகல சுபங்களும் தன்னடையே வந்து சேரும்”, என்கிறார்.

விளக்கம் - திருவரங்கத்தமுதனாராகிய தனது தோஷங்கள் எதனையும் ஆராயாமல் தன்னை ஏற்றுக் கொண்ட எம்பெருமானாருடைய வாத்ஸல்ய குணத்தில் ஈடுபட்டவராக, அதனால் ஏற்பட்ட ப்ரீதி மிகவும் அதிகமாகி, உலகில் உள்ளவர்கள் அனைவரையும் கரையேற்று வேண்டும் என்ற “மற்றவர்கள் உயரவேண்டும்” என்னும் எண்ணத்தால் அவர்கள் அனைவரையும் அழைத்தார். அவர்களிடம், “ஸம்ஸாரத்தில் மூழ்கிக் கிடக்கும் உங்களுக்கு, அதிலிருந்து கரையேறும் மார்க்கம் உணர்ந்த நான் உபதேசம் செய்கிறேன். கேட்பீராக. தர்மத்தின் மீது பகை கொண்ட கலியை உங்களுக்குடன் சம்பந்தம் அற்றுப்போகச் செய்வதான ‘ராமாநுஜ்’ என்னும் நான்கு எழுத்து மந்திரத்தை உச்சரிப்பீராக. இதனால் அனைத்து சுபங்களும் உங்களுக்குத் தாமாகவே வந்து சேரும்” என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (படியிலுள்ளீர்) “இருள்தரு மாஞால”மான இந்த லோகத்தில் வர்த்திக்கிற அறிவிலிகளான மனிசரே. ஸுகதுக்க மூலமான புண்யபாபங்களுக்கு விளைநிலமா யிருக்கிற பூமியிலே யிருந்துள்ள மநுஷ்யரையென்றபடி. அன்றிக்கே, எம்பெருமானார் திருவவதரித்தருளுகையாலே “விச்வம்பரா புண்யவதீ” என்கிறபடியே பாக்யவதியா யிருக்கிற பூமிக்குட்பட்டவர்களே யென்னுதல். உள்ளபடி தத்வஹித புருஷார்த்தங்களை யறியப் பெறாதே ப்ரக்ருதி ஸ்வபாவத்தாலே திரியுமவர்களே என்னுதல். படி - பூமியும், ஸ்வபாவமும். (உமக்கு) அநாதிகாலமே தொடங்கி இதின் வாசியறியாதே இவ்வளவும் சப்தாதி

விஷயங்களுக்கே சேஷமாய்ப் போந்த உங்களுக்கு. (யான்) முன்பு துர்விஷயங்களிலே மக்நனாக, பின்பு எம்பெருமானார் தம்முடைய க்ருபையாலே “மக்நாந் உத்தரதே லோகாந் காருண்யாச் சாஸ்த்ர பாணிநா” என்கிறபடியே ஸமுத்தரிக்க, அங்குத்தைக்கு அந்தரங்களாய் அங்கேயிருக்கிற ரஸத்தை யநுபவித்துக் கைகண்ட நான். (உரைக்கின்றனன்) “ஸ்நேஹாச்ச பஹுமாநாச்ச ஸ்மாரயே த்வாம் ந சிக்ஷயே” என்கிறபடியே ஹிதோபதேசம் பண்ணுகிறேன்.

விளக்கம் - (படியிலுள்ளீர்) - திருவாய்மொழி (10-6-1) - இருள் தருமா ஞாலம் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான இந்த லோகத்தில் வாழ்கின்ற அறிவை இழந்த மனிதர்களே! அதாவது சுகம் மற்றும் துக்கம் ஆகியவற்றுக்குக் காரணமான புண்ணியம் மற்றும் பாபம் என்பவற்றுக்கு விளைநிலமாக உள்ள பூமியில் உள்ள மனிதர்கள். அல்லது இதற்கு வேறுவிதமாகவும் பொருள் உரைக்கலாம். எம்பெருமானார் திருஅவதாரம் செய்த காரணத்தால், விச்வம்பரா புண்யவதீ - புண்ணியம் செய்த உலகம் - என்பதற்கு ஏற்ப மிகுந்த பாக்கியம் செய்த பூமியில் உள்ளவர்கள் என்றும் கூறலாம். அல்லது உண்மையானதும் நன்மையானதும் ஆகிய புருஷார்த்தம் இன்னது என்று உள்ளது உள்ளபடி அறிய இயலாமல், இந்த உலகத்தின் இயல்புக்கு ஏற்றபடித் திரிபவர்கள் எனலாம். “படி” என்றால் பூமி மற்றும் இயல்பு என்று இரண்டு பொருள். (உமக்கு) - எல்லையற்ற காலம் தொடங்கி இந்த உலகவிஷயங்களுக்கும் புருஷார்த்தத்திற்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடு அறியாமல், உலகவிஷயங்களுக்கு மட்டுமே அடிமையாக நிற்கும் உங்களுக்கு. (யான்) - முன்பு ஒரு காலகட்டத்தில் தாழ்ந்த விஷயங்களில் மூழ்கிக் கிடந்து, பின்னர் எம்பெருமானார் தன்னுடைய கருணை காரணமாக, ஜயாக்ய ஸம்ஹிதை - மக்நாந் உத்தரதே லோகாந் காருண்யாச் சாஸ்த்ர பாணிநா - உலகத்தை உயர்த்தவேண்டும் என்னும் கருணை காரணமாகச் சாஸ்த்ரங்கள் என்னும் வடிவில் உள்ள தனது திருக்கரத்தை நீட்டுகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப என்னை உயர்த்தி விட, அதன் பின்னர் அவருக்கு மட்டுமே மிகவும் அந்தரங்க அடிமையாக நின்று, அங்கு கைங்கர்யம் செய்வதால் உண்டாகும் சுவையை அனுபவித்து, அதில் மூழ்கி நிற்கும் நான். (உரைக்கின்றனன்) - இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (9-23,24) - ஸ்நேஹாச்ச பஹுமாநாச்ச ஸ்மாரயே த்வாம் ந சிக்ஷயே - (சீதை இராமனிடம் ராசுஷஸர்களைக் கொல்லவேண்டாம் என்று

உரைக்கும்போது) நான் உம்மிடம் உள்ள ஸ்நேஹம் காரணமாகவே இவ்விதம் கூறுகிறேன், உமக்கு உபதேசிப்பதற்காக அல்ல - என்பதற்கு ஏற்ப நன்மை அளிக்கவல்லதைக் கூறுகிறேன்.

வ்யாக்யானம் - (அறம்) “கலெளகார்த்த யுகம் தர்மம் கர்த்துமிச்சதி யோ நர:” என்று, “சாதூர்வரண்யம் மயா ஸ்ருஷ்டம் குண கர்ம விபாகச:” என்கிறபடியே பகவதாஜ்ஞா ரூபமாய், தத் தத் வர்ணாச்ரம தேசகாலாதிகாரிகளாலே நியதமாய் அதீந்த்ரிய வ்யாபார நிர்வ்ருத்தமான வ்ருத்தி விசேஷம். (சீறுமுறுகலியை) இப்படிப்பட்ட தர்மத்தையும் தத் கர்த்தாவையும் குறித்து “ஸ்வாமித்ரோஹீதிதம் மத்வா தஸ்மை ப்ரத்வேஷ்ய தே கலி:” என்கிறபடியே அத்யந்தகுபிதனாய் இந்த தூர்வ்யாபாரத்திலே முறுகியிருக்கிற கலி புருஷனை. அன்றிக்கே, (உறுகலியை) ப்ரபலமாய் உறைத்து நிற்கிற கலியை யென்றுமாம்.

விளக்கம் - (அறம்) - கலெளகார்த்த யுகம் தர்மம் கர்த்துமிச்சதி யோ நர: - என்றும், கீதை (4-13) - சாதூர்வரண்யம் மயா ஸ்ருஷ்டம் குண கர்ம விபாகச: - அவரவர்களுடைய குணங்கள் மற்றும் கர்மங்களின் அடிப்படையில் நான் நான்கு வர்ணங்களை உண்டாக்கினேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, பகவத் கட்டளை என்னும் வடிவமாகவும், அந்தந்த வர்ணாச்ரம தர்மங்களைச் சேர்த்தவர்களான அந்தந்த காலம் மற்றும் இடம் ஆகியவற்றில் உள்ள அதிகாரிகளால் சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டவையும், இந்த்ரியங்களின் பிடியில் சிக்காதபடிச் செய்யப்படுவதும் ஆகிய செயல்கள். (சீறுமுறுகலியை) - இப்படிப்பட்ட தர்மம் மற்றும் அதனைச் செய்யும் மனிதர்கள் ஆகியவற்றைக் குறித்து, ஸ்வாமித்ரோஹீதிதம் மத்வா தஸ்மை ப்ரத்வேஷ்ய தே கலி: - என்பதற்கு ஏற்ப மிகுந்த கோபம் கொண்டவனாக, இத்தகைய தாழ்ந்த செயல்களில் ஈடுபட்டு நிற்கும் கலிபுருஷனை. அல்லது (உறுகலியை) - என்கும் பரவி நிற்கும் கலியை என்றும் கூறலாம்.

வ்யாக்யானம் - (துரக்கும் பெருமை) “சும்மெனாதே கைவிட்டோடித் தூறுகள் பாய்ந்தனவே” என்கிறபடியே அந்தக் கலிபுருஷனும், அவனாலே ப்ரவர்த்திப்பிக்கப்பட்ட அதர்மங்களும் ஓடிப்போம்படி பண்ணக்கடவ

அதிசயத்தையுடைய. (இராமாநுசனென்று சொல்லுமினே) இராமாநுசன் என்கிற திருநாமத்தைச் சொல்லுங்கோள். ஸஹஸ்ராஷ்டீ மாலா மந்த்ரத்தை ஜபிக்கவேண்டா. “ந சேத் ராமாநுஜேத் யேஷா சதுரா சதுராஷ்டீ காமவஸ்த்தாம் ப்ரபத்யந்தே ஜந்தவோ ஹந்த மாத்ருச:” என்று இவருடைய ஆசார்யரான ஆழ்வானும் ஆழங்கால்பட்டாப்போலே லோகத்தாருடைய ஸம்ஸார துக்கத்தைப் பார்த்த இவர்க்கு கரைபுரண்டு வந்தவாறே, எம்பெருமானாரைப்போலே இவரும் இந்த அதிரஹஸ்யத்தை தூளிதாநமாக எல்லார்க்கும் வெளியிடுகிறார் காணும்.

விளக்கம் - (துரக்கும் பெருமை) - பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-4-3) – சும்மெனாதே கைவிட்டோடித் தூறுகள் பாய்ந்தனவே - என்பதற்கு ஏற்ப அந்தக் கலிபுருஷன் மற்றும் அவனால் வளர்க்கப்பட்ட அதர்மங்கள் ஆகியவை ஓடிப்போகும்படிச் செய்வதான வியப்பான செயல்களை உடைய. (இராமாநுசன்) – “இராமாநுசன்” என்னும் திருநாமத்தை உச்சரீப்பீர்களாக. ஆயிரம் திருநாமங்கள் கொண்டதான ஸர்வேச்வரனைக் குறித்துள்ள மந்த்ரங்களைக் கூட ஜபிக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. ந சேத் ராமாநுஜேத் யேஷா சதுரா சதுராஷ்டீ காமவஸ்த்தாம் ப்ரபத்யந்தே ஜந்தவோ ஹந்த மாத்ருச: - “ராமாநுஜ” என்னும் நான்கு எழுத்துகள் கொண்ட மந்த்ரம் இல்லை என்றால், புழு போன்ற அற்பனாகிய என் போன்றவர்களுடைய கதி என்னவாயிருக்கும் - என்று திருவரங்கத்தமுதனாராகிய இவருடைய ஆசார்யரான கூரத்தாழ்வான் ஈடுபட்டு நின்றது போன்றே, உலகில் உள்ளவர்களுடைய ஸம்ஸார துக்கத்தைக் கண்டவுடன் இவருக்கும் “இவைகளைக் காப்பாற்றவேண்டும்” என்ற எண்ணம் கரைபுரண்டது. அதனால் எம்பெருமானார் எவ்விதம் ஸர்வேச்வரனுடைய திருநாமம் என்ற உயர்ந்த இரகசியத்தை வெளியிட்டாரோ அதே போன்று இவரும், எம்பெருமானாருடைய திருநாமம் என்னும் மிகவும் உயர்ந்த இரகசியத்தை அனைவரும் அறிய வெளியிடுகிறார்.

வ்யாக்யானம் – இத்தாலே பலிக்கிறதென்னென்ன, (சுரக்கும் திருவுமுணர்வும்) “லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மி ஸம்பந்ந:” என்றும், “ஸ து நாகவரஸ் ஸ்ரீமாந்” என்றும், “ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும் நாம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்த்தோசித ஸர்வவித கைங்கர்ய ஸம்பத்தும், அத்யந்த பரசேஷதைகரஸ ஸ்வரூப ஜ்ஞாநமும்

மேன்மெலன வர்த்திக்கும். “அடியாரடியார் தம்மடியாரடியார் தமக்கடியாரடியார்தம் அடியோரடியோங்களே” என்கிறபடியே பக்தியாகிற ஸம்பத்தும், அதில் நின்றுத் ததீயபர்யந்தமாயிருக்கிற ஸஹ்யத்தில் நின்றுத் காவேரி பிறந்தாப்போலே சுரக்குமென்றபடி.

விளக்கம் - இதனால் நிகழ்வது என்ன? (சுரக்கும் திருவும் உணர்வும்) இராமாயணம் - லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மி ஸம்பந்த: - லக்ஷ்மணன் கைங்கர்யஸ்ரீயை உடையவனாக இருந்தான் - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் - ஸ து நாகவரஸ் ஸ்ரீமாந் - அந்தக் கஜேந்தரன் கைங்கர்ய செல்வம் கொண்டவனாக இருந்தான் - என்றும், திருவாய்மொழி (3-3-1) - ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும் நாம் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்து இடங்களிலும், அனைத்து காலங்களிலும், அனைத்து விதங்களிலும், அனைத்து நிலைகளிலும் கைங்கர்யம் செய்தல் என்ற ஐச்வர்யமும், எல்லையற்றதும் மிகவும் உயர்ந்ததும் ஆகிய கைங்கர்யச்சுவை என்பது குறித்ததும், ஆத்மாவுக்கு ஏற்றதும் ஆகிய கைங்கர்ய ஞானமும் மேன்மேலும் வளர்ந்தபடி இருக்கும். திருவாய்மொழி (3-7-10) - அடியாரடியார் தம்மடியாரடியார் தமக்கடியாரடியார்தம் அடியோரடியோங்களே - என்பதற்கு ஏற்ப பக்தி என்னும் செல்வமும், அதில் தொடங்கி அடியார்கள் குறித்த பக்தி என்ற ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ற நிலை என்னும் ஞானமும் ஏற்படும். இவை எப்படி உண்டாகும் என்றால் ஸஹ்ய மலையிலிருந்து காவேரி சுரப்பது போன்றதாகும்.

வ்யாக்யானம் - (சொலப்புதில் வாயமுதம் பரக்கும்) தேவஜாதியெல்லாம் திரண்டு அநேக ஸாமக்ரியைக் கொண்டு நெடுங்காலம் “படாதனபட்ட” பின்பிறே இந்த உப்புச்சாறு பிறந்தது. பிறப்பே பிடித்து போஜந ரஸமறியாதவர்க ளாகையாலே அத்தை அம்ருதமென்று பேரிட்டார்கள். அது போலன்றிக்கே “தென்குருகூர்நம்பி யென்றக்கா லண்ணிக்கு மமுதூறு மென்னாவுக்கே” என்கிறபடியே ஆழ்வாருடைய திருநாமத்தைத் தாமநுஸந்தித்த பின்பிறே ஸ்ரீமதுரகவிகளுடைய நாவுக்கு யதார்த்தமான அம்ருதம் பிறந்தது. அதின் படியையுமன்றிக்கே, இந்த சதுரையான சதுரக்ஷரியை யநுஸந்திக்க வேணுமென்று உத்யோகிக்கவே அவர்களுடைய திருப்பவளத்துக்கு ஸ்வரூபோஜ் ஜீவநமான அம்ருதம் ஊற்றுப்போலே

சுரவாநிற்கும். (இருவினை பற்றறவோடும்) “ததா வித்வாந் புண்யபாபே விதூய” என்கிறபடியே அநுபவத்தாலும் ப்ராயச்சித்தாதிகளாலும் நிவர்த்திப்பிக்க வரிதான மஹாபாபங்களெல்லாம் வாஸநையோடே கூடப் பிரிகதிர் படாதே விட்டோடும். வேதாந்த விரோதம் வாராமைக்காக; “ஸுஹ்ருத ஸாதுக்ருத்யாம் த்விஷந்த: பாபக்ருத்யாம்” என்கிறபடியே அசல்பிளந்தேறிட்டு இந்த அதிகாரிகளை நிர்மலராகப் பண்ணுமென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - (சொலப்புதில் வாயமுதம் பரக்கும்) - அனைத்து தேவர்களும் ஒன்றாகத் திரண்டு பலவிதமான செயல்கள் செய்து, நீண்ட காலம், திருவாய்மொழி (7-5-2) - படாதனபட்டு - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப போராடிய பின்னரே இந்த அமிர்தம் வெளிப்பட்டது. தங்களுடைய பிறவி தொடங்கிய நாள் முதலாகவே கைங்கர்யம் என்னும் போஜன சுவையை அறியாத காரணத்தால் தேவர்கள் அதற்கு அமிர்தம் என்று பெயர் வைத்தனர். ஆனால் அது போன்று அல்லாமல் கண்ணிருண்சிறுத்தாம்பு (1) - தென்குருகூர்நம்பி என்றக்கால் அண்ணிக்கும் அமுதாறும் என்னாவுக்கே - என்பதற்கு ஏற்ப நம்மாழ்வாருடைய திருநாமத்தை எண்ணிய பின்னர் மட்டுமே மதுரகவியாழ்வாருடைய நாக்கில் உண்மையான அமிர்தம் பிறந்தது. அது போன்றும் அல்லாமல், அனைத்து சாமர்த்யமும் உள்ளதான “ராமாநுஜ” என்ற நான்கு எழுத்து கொண்டதான இதனை எண்ணவேண்டும் என்று எண்ண முயலும்போதே, அப்படி முயல்பவர்களுடைய உதடுகளின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதான அமிர்தம் ஊற்றுப் போன்று தானாகவே சுரக்கும். (இருவினை பற்றறவோடும்) - ததா வித்வாந் புண்ய பாபே விதூய - அந்த ஞானி தனது புண்ணிய பாபங்களை உதறுகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப எத்தனை அனுபவித்தாலும், ப்ராயச்சித்தங்கள் செய்தாலும் நீக்கிக்கொள்வதற்கு இயலாதபடி உள்ள மஹாபாபங்கள் அனைத்தும் அவற்றின் வாசனையுடன் ஒன்றுவிடாமல் கூட்டமாக ஓடிவிடும். ஆனால் இவ்விதம் உரைத்தால், அனுபவித்தால் மட்டுமே கர்மபலன்கள் கழியும் என்னும் வேதாந்த கருத்திற்கு முரண்பாடு வரும். இதனை நீக்க சமாதானம் உரைக்கிறார்; சாட்யாயநசாகை - தஸ்ய புத்ரா தாயம் உபாஸந்தி ஸுஹ்ருத ஸாதுக்ருத்யாம் த்விஷந்த: பாபக்ருத்யாம் - மோசஷம் செல்லும் உபாஸகனின் புத்திரர்கள் அவனது செல்வத்தையும், நண்பர்கள் புண்ணியத்தையும், பகைவர்கள் பாவத்தையும் அடைகின்றனர் - என்பதற்கு ஏற்ப

நல்ல விஷயத்தில் கொண்டு சேர்க்கும்விதத்தில் இப்படிப்பட்ட அதிகாரிகளைத்
தோஷம் இன்றி ஆக்கிவிடும் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்